

บทนำ

ไกลออกไป มองเห็นแสงไฟนับหมื่นดวงส่องสว่างประจักษ์ดวงดาว

คนกลุ่มหนึ่งที่สวมผ้าคลุมและเหน็บเหนี่ยวจากการเดินทางยืนอยู่บนที่สูงพลางทอดสายตามองไป แสงไฟระยิบระยับอยู่กลางป่าเขาทอดยาวไม่สิ้นสุด ยากจะจินตนาการว่าเมืองแห่งนั้นกว้างใหญ่ขนาดไหน

ยุบยับๆ! กระจิบๆ!—เสียงดังมาจากรอบด้าน บางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ในป่าทึบ บางครั้งยังได้ยินเสียงคำรามต่ำๆ และเสียงครางแว่วมารอบตัว ในป่าต้องห้ามแห่งนี้มีสัตว์ประหลาดทุกชนิด ตั้งแต่ปีศาจชิมิ โมเรียว ไปจนถึงจอมมาร ทุกอย่างวนเวียนอยู่ที่นี่ บางทีพวกมันอาจกำลังจับจ้องแสงไฟในเมืองหลวงเหมือนพวกเขาก็เป็นได้ และพวกมันคงคิดว่าในเมืองนั้นมีมนุษย์ที่จะทำให้อึดท้องมากเท่าไร

"สวยจัง..." เจียงอวี๋เงินพึมพำ แสงไฟทำให้เธอตาลายไปหมด "นั่นคือเมืองหลวงหรือ ใหญ่จัง!"

"ใช่ เมืองหลวงใหญ่ทีเดียวละ เทียบกับเมืองและหมู่บ้านเล็กๆของพวกเราแล้วใหญ่มาก" ซากากิ มาริเคยมาที่นี่แล้วครั้งหนึ่ง "สภาพแวดล้อมในนั้นก็เหมือนในเมืองของเรา แค่เขตเดียวก็ใหญ่กว่าเมือง

ของเราหลายเท่า"

"การรักษาความปลอดภัยก็เข้มงวดกว่าด้วยใช่ไหม" เฟอร์รามิสหันกลับมา "กระทรวงความปลอดภัยในเมืองหลวงมีแต่คนเก่งๆ ทั้งนั้น"

เฟอร์รามิสซึ่งในอดีตเคยไฝฝืนอยากเป็นกองกำลังคุ้มภัยประชาชนในเมืองหลวงรู้เรื่องพวกนี้ดีกว่าใคร เมืองหลวงแห่งนี้เป็นศูนย์กลางของเมืองย่อยอื่นๆ ในแถบนี้ ไม่ว่าจะเป็นการระวางป้องกันมนุษย์หรือการปิดผนึกภูตผีปีศาจ ล้วนเข้มงวดเป็นที่สุด

"ไม่ต้องตกใจ พวกเราทำตัวให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด" ซากาอิหันกลับมาบอก พวกเขาถือไฟและกางเต็นท์อยู่ริมหน้าต่าง "เหมือนเมื่อก่อนนั่นแหละ พวกเราแค่อพยพย้ายที่อยู่เท่านั้น"

เฟอร์รามิสเงยหน้า ดวงตาที่ปรากฏในแสงไฟสว่างจ้าปราศจากประกาย เธอผงกหัวเบาๆ และกระชับขอบหมวกให้แน่นขึ้น สองตาจับจ้องกองไฟ มือจับกิ่งไม้ขนาดเล็กเขี่ยฟืนไปมา

เหมือนเมื่อก่อนนะหรือ จะเป็นไปได้ยังไง พวกเขากลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้แล้ว!

เฟอร์รามิสเฝ้ามองอันหลินที่เธอเติบโตขึ้นมา เพราะชาวเมืองทุกคนมีส่วนฆ่าพ่อแม่ของเธอ ทำให้เธอกับน้องๆ ต้องพรางจากกัน แฝมยังออกคำสั่งประหารชีวิตเธอด้วย

เพราะอะไรนะหรือ เพียงเพราะครอบครัวเธอเป็น 'ผู้มีพลังจิต'

หายนะที่เกิดขึ้นเมื่อห้าร้อยปีก่อนทำให้โลกมนุษย์ล่มสลาย ว่ากันว่าเพราะการมาถึงของพวกเทวทูตทำให้กฎเกณฑ์ของโลกวิปริต ผิดเพี้ยน ส่งผลให้มาร ปีศาจ ผีอสูร หรือแม้แต่ซิมิ โมเรียว เข้าสู่โลกมนุษย์ผ่านมิติอันบิดเบี้ยว บ้างเข้ามาเปิดฉากเข่นฆ่าครั้งใหญ่ บ้างเห็นมนุษย์เป็นของเล่น บ้างทำให้มนุษย์เข่นฆ่ากันเอง อารยธรรมของมนุษยชาติถดถอยลงอย่างรวดเร็ว จำนวนประชากรลดฮวบฮาบ

เจ็ดทวีปในอดีตเหลือแค่ห้า ทวีปแอนตาร์กติกาและภูมิภาคโอเชียเนียหายไป โลกถูกแบ่งใหม่เป็นสี่ทวีป ได้แก่ ยุโรป เอเชีย อเมริกา และ

แอฟริกา อาณาเขตของแต่ละทวีปหายไป ชาติพันธุ์ต่างๆ ในแต่ละท้องถิ่น ผสมผสานกัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาทางการของโลก ภาษาหลักของแต่ละประเทศกลายเป็นภาษาถิ่น โดยมีประชากรในแต่ละท้องถิ่นพยายามอนุรักษ์และสืบทอดต่อไป

หลังผ่านพ้นความตายและการถูกคุกคามชีวิตตลอดห้าร้อยปี มนุษย์ยังคงยืนหยัดอยู่ได้อย่างแข็งแกร่ง ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ทุกแห่งล้วนมีการปิดผนึกและมีกำแพงเวทมนตร์ปิดกั้นไม่ให้ภูตผีปีศาจและจอมมารรูล้ำ ทว่าผู้ที่ปิดผนึกและสร้างอาวุธสำหรับค่านทานเผ่าพันธุ์อื่นกลับเป็นนักรบพลังจิตที่ถูกมนุษย์ไล่ล่าสังหารมาตลอดห้าร้อยปี คนเหล่านี้มีหลายระดับ ปัจจุบันมีชื่อเรียกรวมกันว่า 'ผู้มีพลังจิต'

เมื่อห้าร้อยปีก่อน มนุษย์คิดว่าพวกเทวทัณฑ์ที่ถูกส่งมาจากสวรรค์จะทำให้มนุษย์ต้องตาย ดังนั้นจึงทำทุกวิถีทางเพื่อเนรมิตคนที่มีพลังวิเศษถึงขั้นไล่ล่าสังหารแบบไม่เลือก หลังจากนั้นเผ่าพันธุ์ที่ไม่ใช่มนุษย์ก็เริ่มรุกรานโลกมนุษย์ ผีนรก ปีศาจ และจอมมาร บุกเข้ามาเนรมิตมนุษย์สุดทายเป็นอาศัสนักรบพลังจิตที่หลงเหลืออยู่สร้างกำแพงเวทมนตร์พวกเขาไม่อาจขับไล่เผ่าพันธุ์ปีศาจกลับสู่มิติเดิมของพวกเขาได้ แต่อย่างน้อยก็สามารถกั้นเขตแดนระหว่างพวกมันกับมนุษย์ ทำให้ทุกคนอยู่อย่างปลอดภัย

ทั้งที่มนุษย์ทั่วไปต้องการความช่วยเหลือจากนักรบพลังจิตมากขนาดนี้ ต้องพึ่งพาพลังวิเศษของพวกเขาตั้งแต่เกิดเพื่อให้มีชีวิตรอด แต่มนุษย์กลับยังเกลียดแค้นและดูถูกนักรบพลังจิต เห็นพวกเขาเป็นเหมือนสัตว์ร้ายและตัวหายนะ ถึงขั้นคิดว่าการดำรงอยู่ของพวกเขาไม่ต่างจากเทวทัณฑ์ โศกนาฏกรรมของมนุษย์ในปัจจุบันเกิดขึ้นจากน้ำมือพวกเขา เหล่านักรบพลังจิตเองก็รู้ประวัติศาสตร์การไล่ล่าสังหารในอดีต ส่วนใหญ่แล้วจึงไม่ยากใจใกล้ชิดกับมนุษย์ หากมนุษย์ต้องการความช่วยเหลือ จะต้องจ่ายเงินก้อนโตเป็นการแลกเปลี่ยน

เหมือนน้ำกับไฟ คำพูดนี้ใช้อธิบายเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่มีความสามารถ

ไม่เหมือนกันได้ดีที่สุด

ในเมืองอันหลินที่เฟอร์รามิสเติบโตขึ้นมา นายกเทศมนตรีเกลียดแค้นผู้มีพลังจิตเป็นพิเศษ พ่อแม่ของเขามีพลังวิเศษแต่กลับปิดบังฐานะยอมใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา พ่อที่เป็นช่างก่อสร้างมักจะแอบสลักคาถาที่มีอานุภาพแข็งแกร่งเวลาสร้างบ้านให้คนอื่น กลุ่มครองให้ครอบครัวนั้นไม่ถูกมือสูลและปีศาจรุกราน

พ่อผู้มีจิตใจดีงามและคอยปกป้องคนอื่นอย่างลับๆ เช่นนี้ เมื่อถูกพบว่าพลังวิเศษกลับกลายเป็นที่รังเกียจของทุกคน ถึงขั้นถูกสังหารด้วยซ้ำ! เพราะทุกคนปักใจเชื่อว่า การจู่โจมของภูตผีปีศาจอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา ล้วนเกิดขึ้นเพราะมี 'ผู้มีพลังจิต' อยู่ในเมือง ผู้มีพลังจิตคือเทวทัณฑ์ที่น่าหายนะมาสู่เมือง

ไม่เข้าใจเลย!—เฟอร์รามิสงอเข่าอดขาทั้งสองข้างไว้ พ่อแม่ไม่เพียงมีพลังวิเศษ แต่พ่อยังอาจเป็นผู้มีพลังจิตที่มีพลังวิเศษขั้นสูงและหายาก ซึ่งเรียกว่า 'ภูตพลังจิต' ทำไมพ่อแม่ถึงไม่อาศัยอยู่ในหมู่ผู้มีพลังจิต จำต้องเสี่ยงชีวิตมาอยู่อย่างหลบซ่อนในเมืองเล็กๆ ของมนุษย์

แถมพ่อแม่ยังไม่เคยบอกเรื่องนี้กับพวกเธอพี่น้องเลย ภายหลังเธอประสบอันตรายหลายครั้ง แต่กลับสามารถกำจัดผีตนร้ายได้ทุกตัว เค็มที่คิดว่าเพราะความโชคดีและมีคนคอยช่วย คิดไม่ถึงว่าจะจะเป็นเพราะเธอเองก็เป็นผู้มีพลังจิตคนหนึ่ง เพียงแต่ยังไม่สามารถควบคุมพลังของตัวเองได้คั่นกันเท่านั้น ค้วยเหตุนี้ สุดท้ายจึงเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น

เฟอร์รามิสเหงนหน้ามองท้องฟ้า คินนี้พระจันทร์เต็มดวงอีกแล้ว พระจันทร์เต็มดวงเมื่อสองเดือนก่อน พ่อแม่ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตาเฟอร์รามิส เธอควบคุมพลังวิเศษไม่อยู่และเผาเมืองอันหลินทั้งเมืองเผาชาวเมืองทุกคน บ้างรู้จัก บ้างไม่รู้จัก บ้างเป็นเพื่อนนักเรียนที่โตมาด้วยกัน บ้างเป็นเพื่อนบ้านที่รักและเอ็นดูเธอ รวมถึงพ่อแม่ของเพื่อนรักตั้งแต่เด็ก เธอเผาพวกเขาจนไหม้เกรียมไปทั้งตัว เมืองอันหลินกลายเป็นเมืองร้างในชั่วพริบตา

ถ้าหากเธอเติบโตขึ้นมาท่ามกลางผู้มีพลังจิตตั้งแต่เด็ก บางทีรูปแบบนี้อาจไม่เกิดขึ้น!

พ่อแม่ไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตอย่างอกสันขวัญแว่น เธอจะรู้จักวิธีใช้พลังพิเศษของตัวเองตั้งแต่เด็ก ไม่ต้องถูกทุกคนชี้หน้ากล่าวหาว่าเป็นพวกเทวทัศน์ ไม่ต้องถูกสาปแช่ง พี่น้องไม่ต้องพราจากกัน เรื่องทุกอย่างจะไม่เกิดขึ้น

เธอคงไม่ต้องย่างเท้าเข้าไปในป่าต้องห้ามที่เต็มไปด้วยปีศาจ ซิมิโมเรียว และจอมมาร รวมทั้งคงไม่ต้องเสี่ยงชีวิตลี้ภัยแบบนี้

เอ๊ะ!—เฟอร์รามิสมองตรงไปข้างหน้าอย่างระแคะระวังทันที มือกำสัไว้แน่น "มิกลันควาเล็ค!"

ซากาอิกว่าป็นทันที เจียงอวีเดินใช้นิ้วมือหนีบมิกสันไว้ ทั้งสามต่างจ้องเข้าไปในป่ามีคสนิทคนละทิศ

โครม!—วัตถุขนาดมหึมาหล่นลงมาข้างกองไฟ เฟอร์รามิสสะดุ้งโหยงทันที

"เตรียมตัวกินข้าวได้แล้ว!" น้ำเสียงเรียบเรื่อยลอยออกจากพุ่มไม้ เด็กหนุ่มผมทองสะท้อนแสงจันทร์ปรากฏกายขึ้น "นานๆ ทีจะล่าเนื้อได้!"

พอเห็นว่าเป็นเขา เฟอร์รามิสก็กระโดดข้ามซากสัตว์บนพื้นวิ่งเข้าไปหาทันที แล้วกอดเขาไว้โดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

"ฝ่าไห่!"

ซากาอิกเห็นว่าพลาตมองด้วยสายตาเป็นกังวล เขาค่อยๆ หันไปมองเจียงอวีเดิน เธอซึ่งมีความคิดละเอียดรอบคอบก็กำลังมองหาทรงหน้าด้วยความเป็นห่วงอยู่เช่นกัน พวกเขาต่างรู้สึกว่าการที่เฟอร์รามิสพึ่งพาฝ่าไห่มากขึ้นทุกที

ฝ่าไห่ยิ้มบางๆ ขณะลูบหลังเธอ "ผมบอกว่าจะไปหาของกินไม่ใช่เหรอ ไม่ต้องร้อนใจขนาดนี้หรอก"

เฟอร์รามิสปล่อยมือ เงยหน้าจ้องดวงตาสีเขียวเจิดจ้าเหมือนมรกตคู่ นั้น ฝ่าไห่ไม่รู้ว่าเธอหวาดกลัวแค่ไหน เธอกลัวเหลือเกินว่าวันหนึ่งเขา

จะจากไปและไม่กลับมา

ต้องมีวันนั้นแน่ เธอแค่เคาไม่ถูกว่าจะเป็นวันไหน

ซากากิอุซุคไฟส่องซากสัศว์บนพื้น มันมีเขาเหมือนแพะ มีหัวเหมือนวัว และมีแปดขา เห็นแล้วอควมดกตัวไม่ได้ "กินได้หรือ"

"ได้อยู่แล้ว อร่อยจะตาย!" ฝ่าให้จูงเฟอร์รามิสกลับมาข้างกองไฟ "รสชาติเหมือนเนื้อวัว เป็นสัตว์สายพันธุ์ใหม่ ถลกหนังออกแล้วเอาไปย่างกินได้เลย"

"เป็นสัตว์ที่แปลกประหลาดมาก" เจียงอวี๋เงินมองอย่างฉงน

"สัตว์ที่มีชีวิตอยู่ในป่าต้องห้ามได้ยอมไม่ใช้หัวหรือแกะที่พวกคุณรู้จัก ล้วนต้องพัฒนาสายพันธุ์หรือผสมพันธุ์กับปีศาจถึงจะอยู่รอด" ฝ่าให้ยัมขณะมองซากสัศว์ "ทุกครั้งที่เข้าป่าเป็นต้องอุทานว่า สิ่งมีชีวิตมหัศจรรย์ออกให้ตัวเองได้เสมอ"

จั้นหรือ!—เฟอร์รามิสก้มหน้าอย่างเชื่องซึม "แล้วพวกเราละ จะหาทางออกได้หรือเปล่า!"

"ต้องได้แน่นอน!" เจียงอวี๋เงินตอบเป็นคนแรก "พวกเราจะไปยังสถานที่ที่พ่อของเธอบอกไว้ยังงั้นละ เฟอร์ร่า ทำไมเธอไม่มีความมั่นใจขนาดนี้!"

"เชื่อว่าฉันไม่มีความมั่นใจ..." เธอยิ้มอย่างเย็นชา "ฉันแค่รู้สึกว่าคุณให้อำนาจฉันมีชีวิตอยู่ ก็ไม่แน่ว่าคนอื่นจะยอมให้ฉันอยู่"

"เฟอร์ร่า" ซากากิมองเธอด้วยแววตาจริงจัง "ขอเพียงพวกเราไม่ทำตัวเป็นจุดเด่น ก็จะไม่เป็นอะไร"

ซากากิยื่นมือออกไป เฟอร์รามิสมองมือที่คอยประคองเธออยู่เสมอ แต่หัวสมองกลับผูกภาพเขาถูกเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยประชาชนที่ฝึกฝนมากับมือกุมตัวออกจากเมือง

มือสั่นเทาของเธอกุมมือเขาไว้ ในใจยังคงกระวนกระวาย

"ฉันขอโทษ ฉัน...ฉัน..."

พอเจียงอวี๋เงินเห็นภาพนั้น ก็รีบวางของในมือแล้ววิ่งไปข้างกาย

เฟอร์รามิส กอดเธอไว้นั่นๆ "ไม่เป็นไรนะเฟอร์ร่า พวกเราทุกคนยังอยู่ เธอต้องรีบเข้มแข็ง! พวกเราเดินทางมาตั้งไกลแล้ว ก็ยังปลอดภัยอยู่ไม่ใช่หรือ"

นั่นสิ ป้าต้องห้ามเป็นเชตอันตรายที่มนุษย์ไม่ควรย่างเท้าเข้ามา นอกจากผู้มีพลังจิตแล้ว ก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาที่นี่โดยพลการ แม้แต่ผู้มีพลังจิตเองก็ยังมีมากมายที่มาตายอยู่ในเงื้อมมือของมารร้าย ทว่านับตั้งแต่ออกจากเมืองอันหลิน พวกเขาลดภัยมาตลอดทาง

ซากาอิมองเด็กหนุ่มผมทอง เขารู้ว่าเป็นเพราะฝ่าให้

"เร็วเข้า ผมอยากกินเนื้อย่าง!" ฝ่าให้เร่งเร็ว "ผมรับหน้าที่ล่าสัตว์แล้ว คงไม่คิดจะให้ผมย่างด้วยหรอกนะ!"

"หา! ก็ได้ๆ!" เจียงอวี๋เงินมองสัตว์ตัวนั้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ มันมีตาตั้งแปดดวงเนอะ!

"ฉันเอง!" ซากาอิชักคาบสั้นที่เวยออกมาอย่างคล่องแคล่วและเริ่มเนียนหนังแล้วเนื่อ

เฟอร์รามิสเข็ดน้ำตา ไม่รู้ว่าเพราะอะไร พอเข้ามาในป่าต้องห้ามแล้ว จิตใจเธอถึงหกลุ่ลงทุกวัน ภาพการตายอย่างอนาถของพ่อแม่ เสียงร้องไหยหวนของชาวเมืองไม่เคยหยุดลงเลย เธอต้องหาอะไรทำ จะจมอยู่กับความโศกเศร้าอย่างนี้ไม่ได้

"ฉันช่วย!" เธอชักมีดสั้นที่ซ่อนเอาไว้ออกมา แล้วไปช่วยหั่นเนื้อข้างๆ ซากาอิ

เจียงอวี๋เงินถลอกตาไปมาและลุกขึ้น "ฉันไปเตรียมไม้เสียบแล้วกัน..."

"เคอซาล" ฝ่าให้เรียกเบาๆ เด็กชายใบหน้ากลมดิกกระโดดออกจากที่มีดห่างออกไป "ไปกับเจียงอวี๋เงิน"

"ครับ พ่อวี๋เงิน พวกเราไปทางนี้เถอะ!" มือเล็กจับมือเจียงอวี๋เงินไว้ทันที "ตอนนี้ทางนี้ปลอดภัยมาก แถมยังมีกิ่งไม้เยอะด้วย..."

ฝ่าให้ลุกขึ้นมองไปที่ริมหน้าผา เมืองหลวงยังคงเจริญรุ่งเรือง

เหมือนเคย จากนั้นหันกลับมาองเฟอร์รามิสกับซากาอิที่พูดคุยหัวเราะกัน และมองเจียงอวี๋เงินที่ถูกเคอซาลพาเดินไปไกล ทุกอย่างยังเงียบสงบอยู่ ไซ! ตอนนี้จะยังไม่เกิดอะไรขึ้นทั้งนั้น

ความจริงแล้วพอถึงเมืองหลวงเมื่อไร พวกเขาจะพบว่าชีวิตที่สงบสุขที่สุดคือช่วงเวลาตอนอยู่ในป่าต้องห้ามที่ไม่มีมนุษย์!

บทที่ 1

ทางทิศเหนือของเมืองหลวง ป่าต้องห้ามที่พวกเขาเดินออกมาเป็น
เพียงเขตหนึ่งในสี่เขตเท่านั้น แตกต่างกับเมืองอันหลินที่พวกเขาเติบโต
ขึ้นมาอย่างสิ้นเชิง ไม่เพียงคึกคักและรุ่งเรืองกว่า แต่ท้องถนนยังเต็มไปด้วย
ด้วยรถยนต์ สมัยก่อนเมืองที่พวกเขาอยู่มีรถยนต์แค่สองคันเท่านั้น! แต่
ตอนนี้เวลาเดินอยู่บนถนน กลับเห็นรถยนต์ตลอดเวลา

สัดส่วนของสิ่งก่อสร้างที่ทำจากปูนซีเมนต์มีค่อนข้างมาก บ้านที่
สร้างจากไม้กลับพบเห็นน้อย ลักษณะเด่นของเมืองคือสามารถพบเห็น
ข้าวของเครื่องใช้ที่ทำจากเหล็กหรือสแตนเลสได้ทั่วไป ของพวกนี้ล้วนได้
มาจากเมืองร้างและซากปรักหักพังในอดีต ตึกใหญ่ที่ถล่มลงมา รถยนต์
เก่า รางรถไฟ และตู้โดยสารรถไฟ ของทุกอย่างถูกนำมาเป็นวัสดุก่อสร้าง

แต่ก่อนตอนเดินอยู่ในเมืองอันหลิน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นดินกว้างๆ
ที่สามารถวิ่งเล่นหรือปั่นจักรยานได้ แต่ตอนนี้ทุกคนกลับเดินอยู่บนพื้นหิน
ถนนหนทางถูกแบ่งอย่างเป็นระเบียบ ตรงกลางเป็นทางรถวิ่ง คนต้อง
เดินอยู่ริมทาง

สองข้างทางมีร้านค้ามากมาย เดินไม่กี่ก้าวก็เห็นร้านขายของชำ

ถึงสองร้าน แตกต่างจากเมืองอันหลินของพวกเขาที่ทั้งเมืองมีอยู่แค่สองร้าน

จะซื้ออะไรก็มีทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นชนิดหรือคุณภาพ ล้วนดีกว่าในเมืองที่พวกเขาเคยอาศัยอยู่มาก ทุกสิ่งทุกอย่างแปลกใหม่ละลานตาไปหมด ทำเอาเฟอร์รามีสกับเจียงอวี๋เงินมองจนตาลาย

ซากาอิเดินอยู่ข้างหลังคอยเฝ้าระวัง ท่าทางเหมือนนักท่องเที่ยวของพวกเขาสงัดศอกอยู่แล้ว ผู้หญิงสองคนนี้เห็นร้านค้าแปลกใหม่ก็จะเดินเข้าไปดูทุกร้าน แต่ว่า...

เขาหัวเราะคนเดียวเบาๆ—เฟอร์ร่าแหม่ใส่มาก คึกว่าตอนอยู่ในป่าต้องห้ามเยอะ

"พี่เฟอร์ร่าเป็นแบบนี้เพราะป่า!" เด็กที่จูงมือเขาพูดอย่างไร้เดียงสา "ป่าเป็นสถานที่แห่งความชั่วร้ายอยู่แล้ว ในนั้นมีของไม่ดีเยอะเกินไป ส่งผลกระทบต่อจิตใจและอารมณ์ได้ง่าย"

ซากากิก็หันมามองเด็กชายที่น่ารักเหมือนตุ๊กตา เขาก็เป็นเป่าสายตาของทุกคนเหมือนกัน "นายอ่านใจฉันหรือ"

"คุณไม่มีอะไรน่าอ่านหรอก ตลอดทางคุณเป็นห่วงพี่เฟอร์ร่าอย่างเดียว!" เคอซาลยกไหล่ "อีกสองวัน รอให้การครอบงำของป่าหมดไปจะดีกว่านี้" เพียงแต่..."

"เพียงแต่?" ซากากินึกงง เคอซาลเป็นผู้ใหญ่ในร่างเด็ก

"บาดเจ็บเกิดขึ้นแล้ว คงเป็นไปได้ที่พี่เฟอร์ร่าจะกลับไปเป็นเหมือนแต่ก่อน!" น้ำเสียงของเคอซาลเฉื่อยเฉื่อย เขาชอบนิสัยพุ่งไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญของเฟอร์รามีสในอดีต

อา...—ซากากิพยักหน้า เขาเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเฟอร์ร่าส่งผลกระทบต่อเธอมาก จะให้กลับไปเป็นเหมือนเดิมคงเป็นไปได้ เขาไม่คาดหวังในเรื่องไร้สาระแบบนั้นหรอก

"พี่ชายของนายล่ะ" ซากากิมองซ้ายมองขวา "เขาหายไปไหน"

"ผมไม่เคยเป็นห่วงเขาเลย..." ดวงตาของเคอซาลเป็นประกายทันที

"มีช็อกโกแลตขาย! ช็อกโกแลต! สตรอร์เบอร์รี่!"

เขาค้างคาปากอู้งไปข้างหลังเด็กผู้หญิงสองคน ปากร้องจะกินช็อกโกแลตและชี้ไปที่แผงขายสตรอร์เบอร์รี่เคลือบช็อกโกแลต

เฮ้อ!—ซากาอิปล่อยมือเขาให้ไปเกาะแกะพวกผู้หญิง ซากาอิเองก็รู้ว่าเด็กชายผมทองที่น่ารักเหมือนตุ๊กตาคณนี้ไม่ไร้เดียงสาอย่างที่ได้แสดงออก แต่พอเห็นใบหน้านั้นของเด็กชาย ไม่ว่าใครก็ใจละลาย...แม้ภายในร่างนั้นจะมีอายุไม่รู้จักร้อยปีแล้วก็ตาม

เขาหยุดหน้าร้านค้าแห่งหนึ่ง อาศัยเงาสะท้อนของกระจกมองคนที่สะกิดรอยตามพวกเขาตั้งแต่เข้ามาในเมือง

ตอนเข้าเมือง พวกเขาประทับปลายนิ้วมือ กรอกข้อมูล และผ่านการทดสอบแล้ว นอกจากนี้ยังเดินผ่านประตูเวทมนตร์ทั้งห้าชั้นเพื่อพิสูจน์ว่าไม่ใช่ปีศาจจำแลงมา และไม่ถูกมือสุรสิงาร่าง แต่ดูเหมือนทำแบบนี้แล้วก็ยังไม้อาจทำให้ชาวเมืองหลวงสบายใจ จึงส่งหลายคนมาสะกิดรอยตาม

คือให้เป็นมนุษย์ก็ต้องเฝ้าระวังอย่างเข้มงวด เพราะทุกคนต่างรู้ว่าไม่มีคาถาอาคมใดที่ใช้ป้องกันมารปีศาจได้ร้อยเปอร์เซ็นต์

เรื่องที่ซากาอิเป็นห่วงตอนนี้คือ ยุคสมัยนี้มี 'นักท่องเที่ยวน้อย' ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาเผล่ออกจากป่าต้องห้าม เมืองหลวงส่งเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยกองหนึ่งไปเฝ้าอยู่บริเวณป่าต้องห้าม เคนออกมาบู๊ก็เจอทันที อยากรู้อะไรก็ไม่ได้ แต่ตอนอยู่ในป่าต้องห้ามฝ่าไฟชักซ้อมกับทุกคนให้ตอบตรงกันว่า มาที่นี่เพื่อขอฟังพิณญาติ ตอนเดินทางผ่านป่าต้องห้าม ได้จ้างผู้มีพลังจิตช่วยเปิดทางให้ แต่ผู้มีพลังจิตไม่ได้ออกมาพบกับพวกเขาและจากไปแล้ว

ตอนนี้ปัญหาคือ 'ญาติ' ที่ว่าคือใคร

พอเข้ามาในเมือง พวกเขาก็เดินเล่นเรื่อยเปื่อย ไม่มีทีท่าเร่งรีบที่จะไปบ้านญาติแม้แค่น้อย กลุ่มคนที่สะกิดรอยตามคงอยากสืบให้แน่ใจว่าพวกเขาพักอาศัยอยู่ที่ไหน เมื่อถึงเจ้าหน้าที่บอกแล้วว่า หากจะพักอยู่ระยะยาว 'ญาติ' คนนั้นต้องมาลงทะเบียนด้วย

กฎระเบียบเคร่งครัดชัดเจน เข้มงวดกว่าในเมืองอันหลินมาก
"พี่มาริ! เฟอรรามิสหันกลับมา "พี่จะเอาสักลูกไหม"
"หา! ไม่ละ" ซากากิยิ้มพลางส่ายหน้า—เงินต้องใช้อย่างประหยัด!
"ไม่เป็นไรน่า อร่อยมากเลยนะ" เคอซาลเขย่งเท้าขึ้นสตรอร์เบอร์รี่
ที่เสียบด้วยไม้จิ้มฟันไปให้ "ผมมีเงิน!"

เคอซาลถือกระเป๋าเงินด้วยมือขวา มันดูตุงทีเดียว ข้างในคงมี
เงินสคอกอยู่ไม่น้อย เสียงกระทบกันดังกรังกรัง

"ขอบใจ" ซากากิยิ้มขอบคุณ จะมีสักกี่คนที่คำนานแรงถึงคุณของ
สตรอร์เบอร์รี่เคลือบช็อกโกแลตได้

เจียงอวี๋เดินกับเฟอรรามิสถือกินคนละลูกอย่างมีความสุข ไม่ลืม
ซื้อเผื่อฝากให้ลูกหนึ่งด้วย

"เคอซาล ฝากให้บอกหรือเปล่านั้นให้ไปรอที่ไหน" ซากากิยังกังวล
ไม่หาย

เคอซาลส่ายหน้า "เขาต้องหาพวกเราเจอแน่! คุณวางใจเถอะ"

เขาพูดพลางก้าวออกไปหมายจะตามเฟอรรามิสให้ทัน อยู่กับ
ซากากิน่าเบื่อซะมด เขาอยากให้เฟอรร่าอุ้มเขาเดินเที่ยว!

เอ๊ะ!—เคอซาลชะงักเท่าทันที รู้สึกว่ามีคนประชิดเข้ามา วินาที
ถัดมามีคนยื่นขามาชัดเขา กระเป๋าเงินในมือหลุดออกไป

"แฉะ!..." เด็กชายล้มลงบนถนน และร้องไห้โฮออกมา

มือข้างหนึ่งคว้ากระเป๋าเงิน แล้ววิ่งไปข้างหน้าทันที!

"เคอซาล!" ซากากิรีบปรารภเข้ามาดู "ขโมย! คนคนนั้นเอากระเป๋า
เงินไปแล้ว!"

เอ๊ะ!—เฟอรรามิสยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เธอเห็นเคอซาลหกล้ม
อยู่บนพื้น หัวขโมยวิ่งผ่านข้างตัวเธอไป!

"คุณเลเคอซาลด้วย!" เฟอรรามิสพูดทิ้งท้าย แล้วแหวกกลุ่มคนออก
วิ่งตามทันที

"เฟอรรามิส!" เจียงอวี๋เดินตะโกนอย่างร่าเริง เวลานี้พวกเขาควร

จะทำตัวเรียบง่ายไม่เป็นจุดเด่นไม่ใช่หรือ

คนบนถนนล่อมวงกันเข้ามา คุณแม่บางคนสงสารเด็กชายที่หกล้ม
เคอซาลร้องไห้เสียงดัง ใบหน้าเล็กๆ นองน้ำตา คงหน้าน่ารักของเขา
ทำเอาหัวใจของบรรดาคุณแม่หลอมละลาย ช่วยเขาเช็ดหน้าและคบผูน
ตามตัวให้ บางคนยังซื้อสตรอว์เบอร์รีเคลือบช็อกโกแลตอันใหม่มาให้ และ
แถมขนมเค้กให้ด้วย

เจียงอวี่เงินย่อด่วนลงมาดูแลเขา ซากาอีกกลับรู้สึกว่เคอซาล
แสดงออกเกินจริงไปหน่อย เพิ่งจะเข้ามาในเมือง กระเป๋าเงินไม่น่าจะถูก
ขโมย ตอนอยู่ในป่าต้องห้าม เคอซาลยังไม่กลัว ไม่น่าจะปล่อยให้ใคร
ขโมยกระเป๋าเงินไปได้ เด็กคนนี้คิดจะทำอะไรกันแน่!

ไม่! สิ่งที่เขาต้องคิดตอนนี้คือ...

ซากาอিয়েหันมองออกไป—อย่าเกิดเรื่องกับเฟอร์รามิสเป็น
อันขาด!

"หยุดนะ! ขโมย! มีคนขโมยของ!" เฟอร์รามิสตะโกนเสียงดังพลาง
เบียดเสียดกับผู้คนบนถนน "หลบหน่อย! ขอทางหน่อย! คนคนนั้นเป็น
หัวขโมย!"

อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชาย ตัวบางร่างสูง สวมหมวกปากเปิดปิดบัง
โฉมหน้า เสื้อเชิ้ตลายตารางกับกางเกงเอี๊ยมที่ใส่อยู่ค่อนข้างเก่า มีรอย
ขาดอยู่ไม่น้อย เนื่องจากขายาว เวลาวิ่งจึงเร็วมาก ยังไม่พุดถึงว่าเขา
คุ้นเคยกับถนนหนทางเป็นอย่างดี!

พอหักเลี้ยว เฟอร์รามิสก็ไม่เห็นเงาของเขาแล้ว!

น่าโมโห!—นั่นเป็นเงินที่พวกเขาต้องใช้ในชีวิตประจำวัน เฟอร์-
รามิสยืนอยู่ตรงสี่แยก—เขาวิ่งไปทางไหนนะ ตรงนี้ไม่ค่อยมีคน ทำไม
แป๊บเดียวถึงหายไปแล้วล่ะ!

จู่ๆ ทางขวามือก็มีศีรษะโผล่ออกมา แม้จะเร็วมาก แต่ไม่รอดพ้น
สายตาของเฟอร์รามิสไปได้—อยู่ตรงนั้นเอง!

เธอร่วงตามทันที เด็กชายเห็นว่าตำแหน่งถูกเปิดเผยก็หันหลังวิ่ง

ทันที พวกเขายังวิ่งย่องออกห่างจากเขตชุมชน ความระแวงระวังของเฟอร์รามิสพุ่งสูงขึ้น ตรงนี้เริ่มเป็นตรอกขนาดเล็กแล้ว ผู้คนบางตา เธอต้องคอยสังเกตระยะทาง ถ้ากลับไปไม่ถูกจะแย่!

ตอนที่หัวขโมยเลียวซ้าย เธออยู่ห่างจากเขาไม่กี่ก้าวเท่านั้น จึงยื่นมือไปคว้าสายเอี๊ยมของเขาทันที!

"เอาเงินคืนมา!" เธอขวาดูเสียงดัง เด็กชายที่ถูกคว้าตัวได้หยุดวิ่งทันที ทำให้เธอพุ่งชนเขาเต็มเปา!

สองคนชนกันและกลิ้งไปบนถนน แต่ก่อนจะล้มลง เด็กชายโยนกระเป๋าเงินในมือขึ้นไปกลางอากาศ บนหลังคามือเด็กอยู่มาหลายครั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งรับไว้และโยนต่อให้เด็กอีกคนที่อยู่ไม่ไกลนัก พรึบตาเดียวกระเป๋าเงินก็ถูกส่งต่อกันไปเป็นทอดๆ!

"อะไรกัน!" เฟอร์รามิสพลิกตัวลุกขึ้นทันที มองพวกเด็กๆ ที่สลายตัวไปด้วยการกระโดดไปตามหลังคาอย่างคล่องแคล่ว

เด็กชายที่อยู่ห่างออกไปหนึ่งเมตรยื่นตัวลุกขึ้นด้วยความเจ็บมุมปากบ่นย่ำ

"อย่าคิดว่าส่งเงินให้พรรคพวกแล้วจะไม่ใช่ไร ซอยนี้เป็นซอยคัน..." เฟอร์รามิสใช้มีดกดแฉ่ที่หลังเอว "ฉันจะพานายไปกระทรวงความปลอดภัย"

"ซอยคัน?" เด็กชายยืนยี้ดตัวตรง "เธอแน่ใจหรือ"

วินาทีต่อมา เขาหมุนตัวแล้ววิ่งเข้าไปตรงกำแพงที่เป็นทางตัน!

อย่ามาใช้ไม้ฉันท่อยเลย!—เฟอร์รามิสสะบัดแฉ่ทันที ปลายแฉ่ไม่ได้ผูกมิดสีทองที่เป็นสมบัติของตระกูลไว้ แต่เธอหาของหนักมาผูกเพื่อให้แฉ่รัดเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ!

"เฮ้!?" แฉ่รัดข้อเท้าของเด็กชายไว้ เฟอร์รามิสออกแรงกระตุกแฉ่ ทำให้เขาล้มคะมำไปข้างหน้า "โอย! นี่เธอ..."

เขาพลิกตัวยกเท้าขึ้น พยายามจะแก้แฉ่ออก แต่กลับถูกเฟอร์รามิสดึงไปข้างหลัง

ของแหลมคมพลันจี๋หลังเธอ เฟอรรามีสั่นสะท้านไปทั้งตัว
 "ปล่อยมือ" น้ำเสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างหู เธอประมาทเกินไป ไม่ได้
 สังเกตว่าข้างหลังมีคนประชิดเข้ามา

"พวกเธอไม่ควรขโมยเงินฉัน" เธอกำสั่นแน่น คืบคั้นไม่ยอมปล่อย
 "เรียกว่าเธอคงไม่ดีต่างหาก ต่อไปก็จำไว้ว่าอย่าอวดรวย" เขา
 พูดยาวออกแรงกมึคลงบนหลังเธอ "จะเอาเงินคืนหรือแลกชีวิต เลือก
 สักอย่างเถอะ สาวน้อย"

น่าโมโหนัก!—เฟอรรามีสกดฟันและปล่อยแฮ้อย่างจำยอม
 เพิ่งจะปล่อยมือ ยังไม่ทันเห็นอะไรทั้งนั้น ศีระะก็ถูกคลุมด้วยถุง
 เธอคืนรนอย่างตื่นตระหนก กลับรู้สึกว่ามีถูกรวบไว้และถูกหมุนอยู่
 กับที่ก่อนจะผลัดออกไป!

โครม!—ดูเหมือนเฟอรรามีสจะชนกำแพง เธอล้มลงกับพื้นอย่าง
 หมกตสภาพ อย่างแรกที่ทำคือดึงถุงที่ครอบศีระะอยู่ออก ผงสีขาวกองหนึ่ง
 ร่วงลงมา ทำเอาเธอสลักแทบแย่

เธอยังอยู่ในซอยเค็ม แต่พอถูกหมุนตัวแบบนี้ก็ทำให้หลงทิศ และ
 ไม่เห็นเงาใครแล้ว

เธอจับผงสีขาวบนศีระะและใบหน้า แลบลิ้นเลียดู มันคือแป้งหมี
 ลูกขึ้นมอมไปรอบๆ และเดินเข้าไปในทางตันเมื่อก็ข้างในไม่มีใคร
 อยู่แล้ว หัวขโมยหนีไปไกลแล้ว

"น่าโมโหจริงๆ!" เธอกำสั่นแน่น สุดท้ายเงินก็หายไปจนได้
 "คุณสะกดคำว่า 'เรียบง่าย' เป็นหรือเปล่า"
 เสียงพูดสบายๆ ดังขึ้นข้างหลัง เฟอรรามีสหันไปมองอย่างคิอก
 คิใจ "ฝ่าให้!"

"ทำไมสภาพเป็นแบบนี้ล่ะ" เขายืนพิงกำแพง สองมือกอดอกขณะ
 มองเธออย่างเอือมระอา

"พวกเขาขโมยกระเป๋าเงินของเคอซาลไป!" เธอรีบวิ่งไปตรงหน้า
 เขา "แกมยังทำให้เขาสะคุคล้มอีก น่าเจ็บใจจริงๆ!"

ฝ่าให้เลิกคิ้ว ออใจไม่ไหวจึงคิดหน้าผากเธอไปหนึ่งครั้ง "คุณคิดว่าเคอซาลเป็นคนที่จะยอมให้คนอื่นขโมยของเธอ"

เอ๋!?—เฟอร์รามิสกะพริบตา

นั่นสิ เคอซาลกับฝ่าให้ต่างเป็นเผ่าพันธุ์อมตะ! เธอเคยเห็นเวลาพวกเขาเคลื่อนไหว ฝ่าให้ไม่มีแม้เงาค้วยซ้ำ คนแบบนี้จะถูกขโมยของได้อย่างไร

"จงใจเธอ" เธอถามอย่างประหลาดใจ

"ไม่สำคัญหรอก" ฝ่าให้ส่ายหน้า "รีบไปดีกว่า จีนยังไม่กลับไปสองคนนั้นต้องร้อนใจตายแน่"

"กระเป๋าสเงินใบเมื่อเริ่ม จะไม่สำคัญไฉน!" เธอเดินตามพลางบ่น "พวกเราจะต้องซื้อของ ต้องกินข้าว และยังต้องเช่าโรงแรมด้วย!"

"มีแล้ว" เขาพูดเสียงเรียบ แล้วยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เธอเช็ดเป้งบนหน้าออก

"มีอะไร" เธอสะบัดหัว พอสะบัดที เป้งหมักก็ฟุ้งกระจาย—ทำไมไม่ใช่ถุงที่สะอาดกว่านี้หน่อยนะ

"มีครบทุกอย่างนั่นแหละ!"

เท่าที่หนักอึ้งพาก้าวขึ้นไปบนชั้นสาม เฟอร์รามิสก้าวขึ้นบันไดทีละขั้นช้าๆ มองสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยอย่างไม่สบายใจ

"แม้พวกเขาสองคนจะย้ายมาพร้อมกัน แต่ว่าแต่ละห้องขาคนักเรียนอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น ยากที่จะจัดให้พวกเขาอยู่ห้องเดียวกันได้" คุณครูที่เดินนำพูด "เจียงอวี๋เดินอยู่ห้องสาม เฟอร์รามิสอยู่ห้องห้า..."

พูดได้ครึ่งหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างล่าง คุณครูหยุดเดินและมองลงไป คงคาทอประกายคาคหวัง

เด็กสาวสองคนหันไปมองเช่นกัน เห็นคุณครูผู้หญิงผมยาวยิ้มอย่างอímอกอímใจขณะเดินนำเด็กหนุ่มผมทองขึ้นมา

"เขาก็ย้ายมาวันนี้เหมือนกัน..." คุณครูอีกคนฉีกยิ้ม "ได้ยินว่าพวก

เธอรู้จักกันด้วย!"

"อืม..." เจียงอวี่เดินพยักหน้า เสน่ห์ของฝ่าให้ร้ายกาจจริงๆ ทำให้ครูผู้หญิงสองคนนี้จ้องตาไม่กะพริบ "เคยเป็นเพื่อนนักเรียนกันมาก่อนกะ!"

"งั้นก็ดีแล้ว เพิ่งย้ายมา กลัวก็แค่จะไม่ชิน" ครูผู้หญิงผมยาวพูดเสียงหวาน "ฟรื่องชั่ว เธออยู่ห้องเก่า ตามฉันมา"

"ครับ" ตอนเดินผ่านหน้าพวกเธอ ฝ่าให้ไม่ลืมเลิกคิ้วและพูดว่า "ฟรื่องชั่ว!"

เอาเถอะน่า!—เฟอร์รามิสถลึงตาใส่อย่างไม่สบอารมณ์ คุณครูในเมืองหลวงไม่เหมือนคุณครูในเมืองของเธอ ชื่อที่ออกเสียงยากจะตาย กลับพูดได้คล่องแบบนี้ เธอออกเสียงมาเป็นร้อยครั้งแล้ว ยังรู้สึกว่ายาก ฝ่าให้คล่องปากกว่า

ช่างบังเอิญที่คุณครูของพวกเขาทั้งสามคนเป็นผู้หญิงทั้งหมด เห็นได้ชัดว่าในเมืองหลวงผู้หญิงมีงานทำไม่น้อย ไม่เหมือนเด็กผู้หญิงในเมืองอันหลินซึ่งมีหน้าที่แค่ผลิตทายาทสืบทอดเผ่าพันธุ์ อยู่บ้านเป็นแม่บ้านก็พอ

ถึงห้องของเจียงอวี่เดินก่อน พวกเธอมองสบตากันเป็นเชิงให้กำลังใจ ก่อนที่เฟอร์รามิสจะถูกคุณครูคิมอินจองเดินนำไป ครูประจำชั้นของเธอมือถือสายเกาหลี คงตาริยาวบ่งบอกอย่างชัดเจน

ถึงหน้าประตูห้อง หน้าต่างกระจกบนระเบียงทางเดินในสักระหว่างนักเรียนทุกคนมองมาที่เธอ ครูประจำชั้นให้เธอรอคูหนึ่ง แล้วเข้าไปแนะนำกับทุกคนว่ามีนักเรียนย้ายมาระหว่างภาคการศึกษา

เหมือนตอนที่ฝ่าให้ย้ายมา นักเรียนที่ย้ายมาระหว่างภาคการศึกษามีน้อยอยู่แล้ว ยิ่งในสถานการณ์แบบนี้ก็ยิ่งมีแค่เหตุผลพิเศษ

มองไปทางขวามือ เจียงอวี่เดินรออยู่หน้าห้องเหมือนกัน ห้องเก่าต้องเลี้ยวซ้ายตรงสักระหว่างทางเดิน ดังนั้นพวกเธอจึงมองไม่เห็นฝ่าให้ เจียงอวี่เดินหันมายิ้มให้แล้วพูดเสียงเบาว่าลู้ๆ เธอผงกหัวและส่ายหน้าใจลึกๆ

ไม่เคยคิดมาก่อนว่า เธอจะต้องใช้ชีวิตต่อไปในเมืองอีกแห่งใน
ฐานะนักเรียน

ฝ่าให้หา 'ญาติ' ฐานะ และที่อยู่ให้ทุกคนได้ในเวลาอันรวดเร็ว
พวกเขาไม่รู้ว่ฝ่าให้ทำอะไร แต่ตอนนี้พวกเขาพักอยู่ที่บ้านเดี่ยว
สามชั้นหลังหนึ่ง มี 'คุณป้า' ที่ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน เธอไม่เพียงช่วย
ลงทะเบียนรับรองฐานะให้พวกเขา แต่ยังช่วยจัดการเรื่องย้ายโรงเรียน
ทุกอย่างเสร็จสิ้นภายในวันเดียว

ทุกคนต่างมีคำถาม แต่ฝ่าให้ให้เคอซาลมาบอกว่า ห้ามถาม

เป็นเชลยของแวมไพร์หรือ เฟอร์รามิสคิดถึงตรงนี้แล้วรู้สึก
หวาดหวั่น บางครั้งฝ่าให้ติดกับพวกเธอจนทุกคนลืมไปว่า แท้จริงแล้วเขา
ไม่ใช่คน

"...เฟอร์รามิส!" ครูประจำชั้นข้างในกำลังแนะนำเธอ เจ้าของชื่อ
คิงสติกกลับมาทันที แล้วคล้อยมเดินเข้าไปในห้อง

เมืองหลวงมีประชากรมาก นักเรียนหนึ่งห้องมีจำนวนเป็นสองเท่า
ของเมืองอันหลิน เฟอร์รามิสจำคำของซากาอิได้แม่นยำ 'อย่าทำตัวเป็น
จุดเด่น' หลังแนะนำตัวเองกับทุกคนแบบง่ายๆ แล้ว เธอก็ไปนั่งที่ที่ครู
ประจำชั้นบอก เธอเป็นคนตัวสูง จึงมักจะนั่งอยู่หลังสุดเสมอ พอมาอยู่
เมืองหลวงก็ไม่ต่างจากเดิม

อย่าทำตัวเป็นจุดเด่น อย่าเป็นมิตรเกินไป เอาอย่างอวีเอดินที่
ยิ้มแย้มให้ทุกคนอยู่เสมอ ใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างสงบ จนกว่าจะไปจาก
ที่นี่—แต่เธอยิ้มไม่ค่อยออก

"เฟอร์รามิส ทำไมไม่รู้ ถึงย้ายโรงเรียนละ" เพิ่งจะนั่งลง คนที่นั่ง
ข้างหน้าก็เอ่ยถาม "นี่มันระหว่างภาคการเรียนนะ"

"เพราะพ่อแม่ของฉันเสียชีวิต ฉันเลยต้องมาอยู่กับญาติที่นี่" เฟอร์-
รามิสพูดตามตรง นี่เป็นเหตุผลที่ทุกคนซักซ้อมไว้แล้ว

อา...—คำตอบนี้ทำเอาทุกคนไม่กล้าถามต่อ เด็กนักเรียนที่ถาม
ผงกหัวขอโทษเธอ และหันกลับไปตั้งใจเรียน

เธอไม่ได้โกหก เพราะพ่อแม่เสียชีวิตจริงๆ แต่คำพูดต่อไปของเธอ คือ เธอจะไปจากที่นี่ มุ่งหน้าไปทางเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ!

แต่ป่าต้องห้ามทางตอนเหนือของเมืองหลวงมีการเฝ้าระวังอย่างแน่นหนา เธอไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร แต่ฝากให้กับพี่มารู้ดี พวกเขาบอกว่า เมืองหลวงคอยเฝ้าระวังคนที่มุ่งหน้าไปทางเหนืออย่างเข้มงวด แทบจะไม่ปล่อยให้ใครผ่านเข้าไปในป่านั้นเลย เพราะนั่นเป็นกำแพงเวทมนตร์ที่สำคัญ ต่างจากกำแพงเวทมนตร์ในเมืองขนาดเล็กหรือในหมู่บ้าน

อีกทั้งพวกเขายังถูกจับตาดูตั้งแต่เข้ามาในเมือง จากไปกะทันหัน ยิ่งดูไม่เหมาะ อีกอย่างตอนนี้เป็นฤดูหนาวที่หิมะตกหนัก การเดินทางขึ้นเหนือจึงไม่ควรทำ ฝากให้เลยเสนอให้รอจนถึงฤดูใบไม้ผลิก่อน คุณสถาน-การณ์แล้วค่อยจากไปจะดีกว่า

ดังนั้นพวกเขาจึงใช้ชีวิตให้กลมกลืนกับเมืองแห่งนี้ หยิบซูดนักเรียน มาสวมใส่อีกครั้ง และใช้ชีวิตเป็นนักเรียนต่อไป

เธอต้องทิ้งเรื่องราวในเมืองอันหลินไว้ชั่วคราว ลองใช้ชีวิตใหม่ แต่พูดง่าย ๆ ตลอดสองเดือนที่เดินทางมา เธอสะสมต้นทุนเพราะฝันร้ายทุกคืนในฝันถ้าไม่ใช่ภาพพ่อแม่ถูกฆ่าก็เป็นน้องๆ เกิดเรื่อง

เธอรู้ว่าตัวเองเปลี่ยนไปแล้ว ยากที่จะกลับไปใช้ชีวิตอย่างไร้กังวล เหมือนในอดีตได้อีก

"เฟอร์รามิส เธอสูงจัง รู้ไหมว่าตัวเองสูงกี่เซ็นต์"

"เฟอร์รามิส อารูธที่เธอนั่นคืออะไร"

"เฟอร์รามิส มีคนเคยบอกใหม่ว่าเธอเท่มาก"

วันแรกหลังเลิกเรียน โตะเธอดูเพื่อนๆ ล้อมไว้ เฟอร์รามิสกะพริบตา เหตุการณ์นี้คุ้นๆ อะ ใช้แล้ว! ตอนฝากให้ย้ายมาก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน

"ฉันทนได้แค่" เธอมองกลุ่มคนที่ล้อมเธอไว้แน่นหนา "ฉันสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซ็นต์ ช่วงนี้ไม่ได้วัด ไม่แน่อาจจะสูงกว่าเดิมแล้ว"

"ว้าว! สูงจังเลย!" เด็กสาวที่ดูแล้วน่าจะสูงหนึ่งร้อยห้าสิบห้า เซนติเมตรพูดอย่างอิจฉา "มิน่า ถึงวิ่งเร็วขนาดนั้น!"

"หืม?" เฟอร์รามิสเอียงคอ "เธอรู้ได้ไงว่าฉันวิ่งเร็วมาก"

"วันนั้นที่ตามหวัชโมย เธอวิ่งเร็วมากนี่นา!" เกาซินฉือ เด็กสาวผมหยิก ดวงตาเป็นประกายขณะพูด "อาชญากรรายจากพวกนั้นวิ่งเก่งมาก เธอยังเกือบจับตัวพวกเขาได้!"

เอ๋!?—เฟอร์รามิสมองเพื่อนนักเรียนแต่ละคนที่ผลัดกันเอ่ยชม—เคยมาก่อน! ทำไมพวกเขาถึงรู้เรื่องการตามล่าหวัชโมยในวันแรกที่เธอมาถึงเมืองนี้ แล้วอาชญากรรายจากคืออะไร

"พวกเธอรู้ได้ยังไง...เรื่องที่พวกเราถูกลักขโมย" เธอผินฉีกยิ้มแล้วถาม

"หือ? ลืกกันไปทั่วตั้งนานแล้ว! สัมแล้วว่ใครเป็นคนเห็นก่อน" อาจื้อเบิกตาโตขณะพูด "พวกเธอเพิ่งเข้ามาในเมือง เป็นที่สังเกตได้ง่ายอยู่แล้ว!"

"คืนนั้นฉันได้ยินป่าเล่าให้ฟัง พี่ชายที่อยู่ข้างบ้านคุณป่าเปิดร้านค้าอยู่บนถนนสายนั้น!" ฉินเจียหว่า ผู้มีรูปร่างสูงใหญ่พูดเสียงดัง เขาเคยเป็นหัวโจก รูปร่างกำยำแข็งแรง "แถมทุกคนยังพูดถึงผู้ชายคนหนึ่งที่เคยเคนมาก ยังมีหนุ่มหล่ออีกคนด้วย!"

"ผมสีทอง!" ในดวงตาของเกาซินฉือปรากฏรูปหัวใจขึ้นทันที "เขาก็ย้ายมาโรงเรียนเราเหมือนกัน เมื่อก็เดินผ่านหน้าห้องของพวกเราไป"

"เด็กผู้หญิงอีกคนก็ย้ายมาด้วยใช่ไหม ได้ยินว่าอายุไล่เลี่ยกับพวกเรา ทำทางน่ารักอ่อนโยน!" พวกนักเรียนเริ่มวิพากษ์วิจารณ์ "ยังมีเด็กผู้ชายที่เหมือนตุ๊กตา เขาหลั้มได้รับบาดเจ็บ น่าสงสารมาก!"

นี่มันอะไรกัน!—เฟอร์รามิสเบิกตากว้างขณะฟังการวิพากษ์วิจารณ์รอบตัวเธอ ทำไมคนพวกนี้ถึงรู้การเคลื่อนไหวทุกอย่างของพวกเธอ!

"พวกเธอจัดบ้านเรียบร้อยหรือยัง" เกาซินฉือตาเป็นประกาย "บ้านฉันอยู่ใกล้ๆ วันหยุดไปเที่ยวได้นะ!"

"อยู่ใกล้ๆ?" โอโย!—เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบ้านเกาซินฉืออยู่ที่ไหน

"ถนนแสงกาสเซียนนะ นั่นเป็นเขตคนรวย ญาติของเธอเป็น

นักธุรกิจนี้ คีจิง!" เงินเจียวหาพุดอย่างอิจฉา "ฉันจำได้ว่าผู้หญิงคนนั้น เป็นแม่ม่าย สามีเป็นนักธุรกิจที่เสียชีวิตไปแล้ว เธอเป็นเจ้าของร้านค้า หลายร้านในย่านธุรกิจท่าเลทอง!"

เฟอร์รามิสไม่รู้จะแทรกตรงไหน เพื่อนนักเรียนใหม่ต่างรู้จักบ้าน ที่เธออยู่ และรู้จัก 'คุณป้า' คนนั้นดีกว่าเธอเสียอีก!

"เพ็งนี่ได้ อาชญากรจากที่พวกเธอพูดถึงเมื่อกี้คืออะไร" เธอ สนใจเรื่องนี้มากกว่า สารเลขที่ฉกกระเป๋าสเงินของเคอซาลไปเป็นใคร กันแน่

"อ้อ! นั่นเป็นเนื้อร้ายในเมืองของพวกเรา พวกคนจนนะ" เป็นเสียง พุดของเด็กหนุ่มสวมแว่น ท่าทางเฉลียวฉลาด "กระทรวงความปลอดภัย จับเท่าไรก็ไม่หมด ไม่รู้พวกเขาไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหน ฉกชิงวิ่งราวทำได้ ทุกอย่าง พวกเธอต้องระวังตัวให้มากเวลาเดินบนถนน"

"พ่อของเริเป็นเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัย เป็นหัวหน้า หน่วยย่อยของกองกำลังขนาดเล็ก เกลี้ยอาชญากรพวกนั้นเป็นที่สุด" เงินเจียวหาแอบกระซิบบอก

เฟอร์รามิสพยักหน้าช้าๆ คนพวกนั้นไม่ธรรมดาเลย เธอเห็นเด็ก ผู้ชายเสื้อลายตารางท่าทางคล่องแคล่ว ยังมีพวกเด็กๆ บนหลังคาอีก กระโดดไปมาบนหลังคาเฉยๆ แบบนั้นโดยไม่ร่วงลงมา พวกเขาเพ็งจะ ก็วบบเอง!

"อย่ามัวแต่คุยเลย เฟอร์รามิส เธออยากเข้าชมรมไหน!" มีเสียง บอกให้ทุกคนเงียบ "ถ้านักแล้ น่าจะเข้าชมรมแล้ยาว!"

"ฉัน..."—ไม่เข้าชมรมไหนทั้งนั้น!

"เฟอร์รามิส!" เสียงที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจดังขึ้นหน้าประตู พอหันไปมองก็พบว่าเป็นครูประจำชั้นคิมอินจอง "เฟอร์รามิส วันนี้เธอ ไม่ต้องเข้าคาบฝึกวิชา ตามฉันไปห้องผู้อำนวยการก่อน"

หา!—บรรยากาศเปลี่ยนไปทันที นักเรียนหลายคนสบตากัน เหมือนรู้ว่าอะไรขึ้น

เฟอ์รามิสผงกศีรษะแล้วลุกขึ้นเก็บกระเป๋า เกาซินฉื่อถือโอกาสนี้ ชูนิ้วโป้งให้เธอ บอกว่า "ทำตัวเป็นธรรมชาติก็พอ"

คนอื่นๆ แยกย้ายกันไป ทุกคนเตรียมตัวไปฝึกวิชากลางแจ้ง ใน ยุคสมัยที่อาจพบเจออุบัติเหตุได้ทุกเมื่อ ทุกคนต้องได้รับการฝึกวิชา ขึ้นพื้นฐานทุกวัน นอกจากนี้ยังต้องเลือกวิชาเฉพาะของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็น เป็นคาบยาว มีคสปาร์ต้า กระบี่ ธนู ปืน มีอาวุธให้เลือกหลากหลายชนิด

"เฮ้! เทียร์ ลุกได้แล้ว มัวแต่ชักช้าอยู่นั่นแหละ!" เฉินเจียหวาเดิน ไปข้างหน้า แล้วคบหลังเด็กหนุ่มตัวผอมแห้งแรงๆ "เพราะขี้เกียจแบบนี้ ไง นายถึงได้อ่อนแอขนาดนี้!"

เฟอ์รามิสจำได้ว่าเด็กชายคนนั้นชื่อ เทียร์ ผมสั้นสีน้ำตาลทอง รูปร่างผอมบาง ตัวสูงไม่ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตร ถูกเฉินเจียหวา คบหลังแบบนี้คงรู้สึกเหมือนกระดูกจะหัก! เด็กหนุ่มยังไม่ทันขยับตัว ก็ถูก เฉินเจียหวาหิ้วคอเสื้อขึ้นมาจนเท้าลอยจากพื้น ทำเอาเขาตกใจร้องคังลั่น

มักจะเป็นแบบนี้ ไม่ว่าที่โรงเรียนหรือที่ไหน คนแข็งแกร่งมักใช้ กำลังของตัวเองรังแกคนอ่อนแอกว่า ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอต้องร้องห้ามแน่น ถึงขั้นพุ่งเข้าไปปัดมือเฉินเจียหวาออกด้วยซ้ำ แต่ว่า...—เฟอ์รามิส สะพายกระเป๋าแล้วหันหน้าไปทางอื่น

ผลลัพธ์ของการยุ่งเรื่องชาวบ้านคือบ้านแตกสาแหรกขาด เธอ คัดสินใจแล้วว่าจะไม่ยุ่งอีก ไม่อวดเก่งคิดว่าตัวเองกำลังผดุงคุณธรรม ตอนนี้เธอเหลือแค่เจียงอวี๋เดินกับพี่มาริ เธอทนต่อการสูญเสียใครไป ไม่ได้อีกแล้ว!

บทที่ 2

เกาะประตูกองที่ ก็ได้ยินเสียงราบเรียบมันคงร้องบอกจากข้างใน
ว่า "เข้ามาได้" เฟอรัรามีสบิคลูกบิคประตูกและผลักเข้าไป ในห้องผู้-
อำนวยการอันกว้างขวางคูคิกคักที่เคยว นอกจากผู้หญิงท่าทางเคร่งขริม
หน้าโตะไม้แล้ว ค้านข้างยังมีผู้ชายรูปร่างกำยำในชุดเสื้อกั๊ก—เจ้าหน้าที่
กระทรวงความปลอดภัย!

เจียงอวีเดินกับฝ่าไห่มาถึงแล้ว พวกเขานั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าโตะ
เจียงอวีเดินเห็นเธอแล้วหันมายิ้มให้ เฟอรัรามีสเห็นรอยยิ้มนั้นแล้ว
สบายใจขึ้นไม่น้อย กรุประจำชั้นของพวกเขาแต่ละคนอยู่ด้วยทั้งหมด
ต่างยืนอยู่ข้างเด็กนักเรียนของตัวเอง

"สวัสดีค่ะ" เฟอรัรามีสก้มหัวแสดงความเคารพ

"เฟอรัรามีส เอลตัน?" ผู้อำนวยการมองใบรายชื่อนักเรียนในมือ
"ยินดีต้อนรับ เชิญนั่ง"

ฝ่าไห่ทำท่าไม่ยี่หระเหมือนเคย เขานั่งไขว่ห้าง สองตามองตรงไป
ข้างหน้าหรือที่ที่ไกลกว่านั้น ปากแแต่้มรอยยิ้มจางๆ ท่าทางคล้ายจะยิ้มแต่
ก็ไม่เชิง คุณ่าหลงใหลอย่างยิ่ง

"สวัสดิ์ทุกคน ฉันเป็นผู้อำนวยการของโรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้" ผู้อำนวยการอายุประมาณห้าสิบปี เส้นผมสีดำถูกรวบขึ้นไปหมด แค่คุณนั้นก็รู้ว่าเป็นคนเจ้าระเบียบ "ทุกคนทำตามตามสบาย วันนี้ครูเรียกพวกเธอมาตามระเบียบเท่านั้น"

"แหะๆ..." เจียงอวี๋เงินหัวเราะแห้งๆ พลางแลบลิ้น "เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยของประเทศอยู่ตรงนี้ ทำตามสบายได้ยากจริงๆ!"

"ไม่ต้องกังวล" เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยทอดเสียงให้ฟังอ่อนโยน เพราะไม่อยากทำให้เด็กสาวที่น่ารักตกใจ "พวกเราทำไปตามกฎเท่านั้น แต่อยากให้พวกเธอเข้าใจกฎระเบียบของเมืองหลวง"

"งั้นก็แล้วไปค่ะ" เจียงอวี๋เงินยิ้มจนเห็นลักยิ้ม "ทำให้ฉันคิดว่าตัวเองทำอะไรผิดเสียอีก!"

เจียงอวี๋เงินผู้เอือกเย็นคุ้ยสายน้ำ ฝ่าไฟยิ้มบางๆ สมแล้วที่ได้ฉายานี้ อ่อนโยนเหมือนน้ำ ไม่ว่าอยู่ที่ใดก็เป็นที่พักของผู้คน คลื่นคลายเรื่องต่างๆ ได้ทุกสถานการณ์

"พวกเธอมาถึงเมืองหลวงเมื่อสัปดาห์ก่อน ฉันรู้และตรวจสอบดูแล้ว รู้ว่าพวกเธออาศัยอยู่ที่บ้านซีเวลล์บนถนนแลงกาส์ ถึงแม้ก่อนหน้านี้เราจะไม่รู้ว่าคุณนายซีเวลล์มีญาติก็ตาม..." น้ำเสียงของผู้อำนวยการเจือความสงสัย "แต่ในเมื่อเธอมาลงทะเบียนรับรองให้แล้ว เราก็จะอนุญาตให้พวกเธออยู่ในเมืองหลวงต่อไป และให้พวกเธอเรียนต่อที่นี่ แต่พวกเธอก็รู้ว่าการใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เมืองหลวงสามารถรักษาความรุ่งเรืองอยู่ได้ เพราะพวกเรารอบคอบเป็นพิเศษ"

"ผมยังต้องไปรับเคอซาลอีก เข้าประเด็นเลยได้ไหม" ฝ่าไฟพูดอย่างเกียจคร้าน เขาเกือบจะโพล่งออกมาว่า พวกเราสาระอยู่นั่นแหละ!

ผู้อำนวยการคุกรอดเล็กน้อยและจ้องฝ่าไฟ แต่ยังคงรับมือด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

"ได้ เฟอร์รามิส ทำไมเธอต้องย้ายจากบ้านเกิดมาที่เมืองหลวงด้วย

เจียงอวี่เงินอีกคน เธอไม่ใช่พี่น้องกับเฟอร์รามิส ทำไมถึงอยู่ด้วยกัน"

เหมือนสอบปากคำผู้ต้องหาเลยนะ!—เฟอร์รามิสรู้ว่าเมืองหลวงต้องการป้องกันจอมมารและปีศาจที่สร้างมนุษย์ จึงฝันยิ้มตอบว่า

"เพราะพ่อแม่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทั้งคู่ เลยต้องมาอาศัยอยู่กับญาติ...และย้ายมาที่นี่" เธอหันไปหาเจียงอวี่เงิน "ส่วนอวี่เงิน ความจริงเธอไม่จำเป็นต้องตามฉันมา..."

"พูดอะไรของเธอ!" เจียงอวี่เงินจับมือเพื่อนรักแน่นทันที "จริงอยู่ที่ฉันไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ แต่เฟอร์รามิสเพิ่งผ่านประสบการณ์อันเลวร้ายไม่ว่าอย่างฉันก็หอดทิ้งเธอไม่ได้ อีกอย่างการได้เดินทางไปที่นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก มีคนตั้งมากมายที่ทั้งชีวิตได้แต่อยู่ในบ้านเกิดของตัวเอง!"

"นั่นเป็นเพราะอัตราการรอดชีวิตระหว่างการอพยพย้ายถิ่นไม่สูง แต่ละท้องถิ่นซึ่งอยู่แบบพึ่งพาตัวเองย่อมมีเหตุผล" เป็นเสียงพูดของเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยประชาชนผู้มีผิวดำ "พวกเธอสามารถเดินทางผ่านป่าต้องห้ามมาได้อย่างรวดเร็ว แถมยังเป็นการเดินเท้าทั้งสองเดือนน่าประหลาดใจจริงๆ"

"น่าแปลกตรงไหน" ฝ่าให้พูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ พลังเหลื่อมมองเจ้าหน้าที่จากกระทรวงความปลอดภัย "แค่จ้างผู้มีพลังจิตก็ไม่ต้องกังวลเรื่องพวกนี้แล้ว"

"การใช้ชีวิตในป่าต้องห้ามสองเดือน แก่ผู้มีพลังจิตคนเดียวไม่มีทางดูแลพวกเธอได้หมดทุกคน ยังไม่พูดถึงว่ามีเด็กคนหนึ่งด้วย!" เป็นเสียงพูดของเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ อีกคนที่เป็ชชาวเอเชีย หน้าเหลี่ยม "พวกเราอดสงสัยไม่ได้ว่าพวกเธอ..."

เจียงอวี่เงินกับเฟอร์รามิสจับมือกันแน่น พวกเธอรู้ว่าฝ่าให้เอ่ยปากแล้วจึงไม่ควรพูดแทรก แต่หัวใจกลับเต้นระทึก

"พวกเราจ้างผู้มีพลังจิตทั้งหมดสามคน แถมทั้งหมดยังเป็นระดับผ้าคลุมสีน้ำเงิน" ฝ่าให้หันมามองเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ อย่างจริงจังที่สุดในที่สุด "ผมรู้ว่าพวกคุณต้องสงสัยและคิดว่าการใช้เงินจำนวนมหาศาล

แบบนี้ น่าตกใจ แต่ขอโทษด้วยที่ผมรวยมาก!"

ผู้อำนวยการนี้หัวหน้าพลางพลิกกระดาษหาข้อมูลของฝ่าไห่ ข้อความ
ด้านบนเต็มไปด้วยตัวหนังสือที่เธออ่านไม่ออก จึงต้องหานักเรียนชาว
ฝรั่งเศสมาแปลให้ ถึงรู้ว่าข้อความนั้นเขียนว่าอะไรบ้าง

"ฟร็องซัว" เธออ่านชื่อ "เธอมาจากที่เดียวกับพวกเขา แล้วเธอ
จะมาเพราะอะไร ภายในเวลาหนึ่งปีเธอย้ายโรงเรียนมาไม่น้อยเลยนี่!"

"ชอบ" ฝ่าไห่พยักไหล่ "อยู่แต่ที่เดิมน่าเบื่อออก ผมชอบท่องเที่ยว
ไปทั่ว สัมผัสวัฒนธรรมประเพณีในแต่ละท้องถิ่น"

เขาเป็นคนโคตรเก๋ที่พบเห็นได้น้อย ผู้อำนวยการพิจารณาฝ่าไห่
เด็กหนุ่มคนนี้หน้าตาหล่อเหลา ผิวขาวกระจ่าง เส้นผมสีทองอ่อนฟูยาว
ควงทาสีเขียวมรกตลึกล้ำ ริมฝีปากบาง แค่ม้มเป็นรอยยิ้มก็ดูเหมือนงาน
ศิลปะชิ้นหนึ่งแล้ว

เขาเป็นคนรูปหล่อที่พบเห็นได้ยาก ช่วงที่กิริยาสง่างามอย่างที่ไม่
ค่อยพบเห็น ในยุคสมัยที่มนุษย์อาจตายได้ทุกเมื่อ เขากลับโยกย้าย
ถิ่นฐานบ่อยครั้ง

"เธอจ้างผู้มีพลังจิตเดินทางมาด้วยทุกครั้งเลยหรือ" เจ้าหน้าที่
กระทรวงความปลอดภัยถาม

"อ้อ..." ฝ่าไห่โกหกหน้าตาย "เมื่อที่ผมบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าผม
รวยมาก"

โห! ไม่ต้องย่ำหลายรอบขนาดนี้ก็ได้มั้ง นี่เป็นยุคสมัยแห่งความ
ยากจน ใช้ชีวิตรอกไปวันๆ ได้ก็พอแล้ว เงินทองต้องเอามาใช้กับเครื่องมือ
อาคมและเวทมนตร์คาถาเพื่อปกป้องชีวิต จะมีใครที่ไหนป่าวประกาศ
เสียงดังว่าตัวเองรวยมาก!

แต่ในเมืองหลวงไม่ได้เป็นเช่นนั้น ต่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ไม่คึก
แต่ก็ดีกว่าในเมืองอันหลินมาก เสื้อผ้าอาหารและที่พักล้วนไม่เหมือนกัน
แถบที่พักที่ฝ่าไห่หาให้ยังคงตรงตามความชื่นชอบของเขาเป๊ะ เป็นบ้านพัก
ตากอากาศสไตล์ยุโรปสมัยศตวรรษที่สิบแปด

"พวกคุณสงสัยว่าพวกเราามาเมืองหลวงทำไมใช่ไหมคะ" เจียงอวี่เดินยกมือถามอย่างสุภาพ "พวกเราแค่อยากมาเรียนหนังสือ เฟอรัร่าต้องการมาอยู่กับญาติ น่าจะไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไรมัง"

"ถึงยังงิพวกเราก็คงระวัง ในแต่ละปีเมืองอื่นข้างนอกถูกทำลายไปมาก" เจ้าหน้าทีกระทรวงความปลอดภัยส่ายหน้า ทำให้หัวใจของเฟอรัรามีสกระตุก

เมืองที่ถูกทำลาย? เธอเพ็งจะทำลายเมืองไปแห่งหนึ่ง

"แม้ตอนนี้อย่างงิไม่มีปัญหาก็จริง แต่พวกเธอต้องอยู่ภายใต้การเฝ้าคุ ค้านหนึ่งเพื่ความปลอดภัยของพวกเธอเอง อีกค้านเพื่ความปลอดภัยของทุกคน" ผู้อำนวยการอธิบายเหตุผลของการเฝ้าคุเสียยียาว "ฉันคิดค่อผู้ปกครองของพวกเธอแล้ว เขาจะต้องเป็นคนรับผิดชอบพวกเธอสามคน"

"พวกเราอายุสิบหกแล้ว น่าจะบรรลุนิติภาวะแล้วนะ" เฟอรัรามีสรับอารมณ์ไม่อยู่ "อย่าฝลัความรับผิดชอบทั้งหมดไปที่พี่มาริได้ไหม"

เจ้าหน้าทีกองกำลังคุ้มภัยฯ หน้าเหลี่ยมขมวดคิ้ว "พี่มาริ?"

"ผู้ปกครองของพวกเขา..." ผู้อำนวยการหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา "ซากาอิ มาริ"

พุดจบ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ซากาอิก้าวเข้ามาอย่างร้อนใจ พอเห็นทั้งสามคนก็คิดเอาเองว่าพวกเขาคงก่อเรื่องขึ้นแล้ว!

"เพ็งจะวันแรก อย่าบอกนะว่าพวกเขาก่อเรื่องทะเลาะวิวาท!" ไม่รู้ทำไมสายตาของซากาอิถึงจับจ้องที่เฟอรัรามีส

เฮ้!—เธอทำปากยี่นอย่างไม่พอใจ เจียงอวี่เดินที่นั่งข้างๆ หัวเราะออกมา—พี่มาริเสียมารยาทเกินไปแล้ว!

เจ้าหน้าทีกองกำลังคุ้มภัยฯ หน้าเหลี่ยมเบิกตาโต รีบก้าวออกมาทันที ซากาอิเห็นเสื้อกั๊กสีแดงแล้วระแวงระวัง—ทำไมคุยกับนักเรียนต้องมีเจ้าหน้าทีกระทรวงความปลอดภัยอยู่ด้วย "หลี่เซียนเสียน?"

"ซากาอิ! โอ้พระเจ้า! เป็นนายจริงๆ ด้วย! มาริ!" ใบหน้าตึงเครียด

ของหลี่เซี่ยนเสียนผ่องคลายลงทันที เขาก้าวเข้าไปสวมกอดซากาอืออย่างค็อกคิใจ "ฉันคิดว่าฉันพึงผิดไปเสียอีก!"

"อาเสี่ยน! นาย...นายได้เป็น..." ซากาอือใจจนเผลอกระโดดไปมาสองมือจับแขนอีกฝ่ายพลางพิจารณาตั้งแต่หัวจรดเท้า "นายใส่เสื้อก็แบบนี่แล้วหล่อซะมัด!"

ทั้งสองน้ำตาซึม มองหน้ากันโดยไม่ต้องพูดมาก จากนั้นกอดกันแน่นอีกครั้งเหมือนพี่น้องที่พลัดพรากจากกันไปนาน

ชั่วพริบตา บรรยากาศในห้องผ่องคลายลงมาก เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยผิวดำระบายนัยและก้าวเข้าไปให้หลี่เซี่ยนเสียนแนะนำเขา กับซากาอือ ผู้อำนวยการเล็กก็อย่างประหลาดใจ แล้วถามเสียงอวีเดินว่า "รู้ไหมว่าพวกเขาเป็นอะไรกัน เด็กสาวสายหน้า ตอบเพียงว่าแต่ก่อนซากาอือก็เป็นเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ"

พอเอ่ยถึงเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ ท่าทีของผู้อำนวยการก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ คุณเป็นมิตรกว่าเมื่อครูนี่มาก

"ฉันไม่คิดเลยว่าจะได้เจอนายที่นี่! เมื่อกี้ตอนได้ยินผู้อำนวยการอ่านชื่อนายยังคิดว่าตัวเองหูผาด!" หลี่เซี่ยนเสียนตอบหลังซากาอือแรงๆ "แล้วนาย...นายเป็นผู้ปกครองของพวกเขาเหรอ?"

หลี่เซี่ยนเสียนหันกลับมามองพวกเฟอร์รามิสด้วยความสงสัย

"เฮ้อ! เรื่องมันยาวนะ จำได้ไหมว่าฉันเคยบอกนายว่า ฉันมีพี่ใหญ่ที่เคารพรักคนหนึ่งชื่อเบน" ซากาอือถอนใจเบาๆ "เขาเสียชีวิตแล้ว เฟอร์รามิสเป็นลูกสาวของเขา ฝากให้ฉันดูแล"

"อา...เสียใจด้วยนะ" หลี่เซี่ยนเสียนขมวดคิ้ว "แต่นาย...นายถึงกับทิ้งงานตัวเองเลยเหรอ นายอยู่ในกองกำลังคุ้มภัยฯ ไม่ใช่เหรอ คราวก่อนที่มายังบอกว่าได้เป็นหัวหน้าหน่วยย่อยแล้ว แบบนี้ก็..."

"มิตรภาพสำคัญกว่า พี่ใหญ่ฝากให้ฉันช่วยดูแลเฟอร์รามิส ฉันทอดทิ้งเธอไม่ได้" ซากาอือมองเฟอร์รามิสด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความรักและสงสาร "ถึงอย่างไรฉันก็เห็นมาตั้งแต่เด็ก ฉันต้องรับผิดชอบเธอ"

ต่อไป"

ฟิมาริ...เป็นเหมือนพี่ชายและเป็นเหมือนพ่อ—เฟอร์รามิสซาบซึ่งใจมาก

ฝ่าไหมมองภาพตรงหน้าแล้วรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ตอนแรกเขาไม่คิดว่าซาากาอิจะติดตามมาด้วย "สรุปพวกคุณมีอะไรจะบอกผมอีกไหม"

เจียงอวีเงินที่นั่งตรงกลางอคมองเขาไม่ได้ ทำไมดูเหมือนฝ่าให้ไม่พอใจละ

"ผมว่าคงไม่มีปัญหาอะไรมั้ง ตอนเข้าเมืองพวกเขาผ่านการตรวจสอบหมดแล้วไม่ใช่เหรอ แค่เห็นพี่น้องของผมคนนี้ก็แปลว่าไม่มีปัญหาอะไรแล้ว!" หลี่เซี่ยนเสียนคิใจมาก "ซาากาอิเป็นเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ ย่อมรู้ดีว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ!"

"หึๆ..." ซาากาอิหัวเราะพลางส่ายหน้า จากนั้นก็ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของอีกฝ่าย

"เอละ ันรับจัดการให้เสร็จดีกว่า" ผู้อำนวยความสะดวกขึ้นและหยิบถาดใบหนึ่งออกจากตู้ด้านข้าง บนถาดมีแก้วสี่ใบที่ดูเหมือนบรรจุน้ำผลไม้

เฟอร์รามิสเกิดความหวาดระแวงขึ้นทันที อัดหันไปมองซาากาอิแวบหนึ่งไม่ได้

"นี่คือ?" ซาากาอิหุบยืมทันใด "อย่าคิดวางยาพิษพวกเรานะ!"

"ไม่ใช่! อย่าคิดมาก!" หลี่เซี่ยนเสียนคิโหล่เขา "แค่น้ำผลไม้ล่ะ ถ้าพวกคุณ Clear ก็ไม่ต้องกังวล"

ปากพูดเช่นนี้ก็จริง แต่เขากลับถอยไปก้าวหนึ่ง หันไปเตรียมอาวุธให้พร้อมเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยผิวดำคนนั้น

สถานการณ์นี้ทำให้เฟอร์รามิสตึงเครียด เธอลุกขึ้นทันที มือแตะที่ด้านหลังเอว เจียงอวีเงินมองทุกคนอย่างอกสั่นขวัญแขวน ลังเลว่าจะเตรียมมีดบินคิไหม

"ไม่ต้องตื่นเต้น" ซากาอิรีบยกมือเป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนอยู่ในความสงบ "เฟอร์ร่า เอามือลง"

"หนูไม่สามารถมองคนอื่นจ๋อปีนมาที่หนูโดยไม่ตอบโต้" เฟอร์รามิสจ๋อปีนในมือของเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยด้วยท่าทางระวังภัยเหมือนเม่นตัวหนึ่ง

ซากาอิรู้สึกหนักใจขณะยกฝ่ามือคันเฟอร์รามิสไว้ ทุกคนถืออาวุธเผชิญหน้ากันแบบนี้ไม่ทำให้อะไรดีขึ้น เกรงว่าหากไม่ระวังจะเกิดเรื่องไม่คาดฝัน! เขาเหลือบมองเจียงอวีเดิน เธอไม่ได้ห้ามเฟอร์รามิส แต่หันไปมองฝ่าให้ที่นั้งอยู่ข้างซ้าย

"ก็แค่ผลไม้แก้วหนึ่ง จำเป็นต้องตื่นเต้นขนาดนี้ด้วยเหรอ" ฝ่าให้ยื่นมือไปหยิบแก้ว "คงไม่ถึงขั้นวางยาคนธรรมดาหรอกมัง"

เขาคมดูและกระตุกยืม หางตาแอบเหลือบมองเจียงอวีเดิน

เอ๊ะ!?—เจียงอวีเดินเห็นขนคาวาของเขापิดลงช้าๆ...

หมายความว่าไม่มีปัญหาใช่ไหม

ยังคิดไม่ตก ฝ่าให้ก็ยกน้ำผลไม้ขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

"ใช้ใช้แล้ว ก็แค่ผลไม้เท่านั้นเอง!" เจียงอวีเดินคลี่ยืมและหยิบขึ้นมาสองแก้ว ยื่นแก้วหนึ่งให้ซากาอิ "พี่มาริ"

เฟอร์รามิสมองเจียงอวีเดินที่กระตือรือร้นเกินเหตุ เธอกำลังโกส่เกลี่ยให้สถานการณ์ดีขึ้น มองข้ามเธอไปยังฝ่าให้ เขาเลียริมฝีปากและคลี่ยืมโยโส

"ดื่มก็ดื่มสิ" เธอหยิบแก้วใบสุดท้ายในถาดขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมด มันคือน้ำส้มคั้น

เธอไม่รู้ว่ข้างในเป็นอะไร แต่ฝ่าให้บอกว่าดื่มได้ก็คือดื่มได้! เธอกระแทกแก้วกลับไปบนถาดอย่างแรงและคว่ำกระเป๋าสะพายขึ้นมา ทำท่าจะออกไปจากห้อง

"เฟอร์รามิส" ซากาอิถอนใจ "มารยาท"

"ปีนจ๋อหน้าหนูอยู่ ยังต้องมีมารยาทอีกเหรอ" เฟอร์รามิสแค้นเสียง

เธอไม่สนใจหรอก ต่อให้เป็นเพื่อนของพีมาริกี่เถอะ

ตั้งแต่พวกเขาคืบหน้าผลไม้เข้าไป เจ้าหน้าที่ที่กระทรวงความปลอดภัย ทั้งสองก็มีท่าทางระแวงระวังเต็มที่ ท่าทางเหมือนพร้อมรบทุกเมื่อ แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังจ่อปืนมาที่พวกเขาทุกคนโดยไม่พุดไม่จา ผู้อำนวยการที่นั่งอยู่ที่โต๊ะถือมีด คงคาจับจ้องนาฬิกาบนโต๊ะ

"ฟุ่! โอเคแล้ว" ผู้อำนวยการเอ่ย "ไม่มีอะไร! สะอาดมาก!"

เจียงอวี่เงินวางแก้วอย่างกล้าๆ กลัวๆ "เป็น...เป็นน้ำมันครีหรือ"

"ฉลาดมาก พวกเธอก็รู้ว่าหากถูกปีศาจหรือมารสิงร่าง กำแพงเวทมนตร์ทั่วไปไม่สามารถสกัดกั้นได้ ดังนั้นพวกเราจำเป็นต้องใช้วิธีนี้ทดสอบ" ผู้อำนวยการมองพวกเขาด้วยแววตาอ่อนโยน "นี่เป็นหน้าที่ของเรา พวกเธอโปรดเข้าใจด้วย"

เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยวางปืน หลี่เซียนเสียนคว้าไหล่ ซากาอิอีกครั้ง "ฉันเชื่อนาย แต่ขั้นตอนที่ต้องทำจะละเอียดไม่ได้ นายก็รู้!"

"รู้สิ!" เขาพูดขณะที่หลี่เซียนเสียนรีบแก้วเล้าไปจากมือ "เฮ้! ฉันจัดการเอง"

"เกรงใจอะไรกัน! ไปเถอะ" หลี่เซียนเสียนร้องบอกเสียงดัง "ฉันไปส่งพวกนายเอง นั่งรถฉันไป"

"นี่ๆ เอาของส่วนกลางมาใช้ส่วนตัวแบบนี้ไม่คินะ!" ซากาอิรีบปฏิเสธ "ฉันยังมีธุระต่อ ให้พวกเด็กๆ กลับกันเองก็ได้"

"จึ้นนายมานั่งรถฉัน เป็นเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ เหมือนกัน ไม่ถือว่าเอาของส่วนกลางมาใช้ส่วนตัว!" หลี่เซียนเสียนหันไปหาเจ้าหน้าที่อีกคน "ใช้ไหม!"

"ถูกต้อง!" เขายิ้มอย่างเปิดเผย

ฝ่าให้ส่งสายคาให้เฟอร์รามิสแล้วลุกเดินออกไปข้างนอก—ไปได้แล้ว!

"พรื่องชั่ว ใ้ครูไปส่งเธอไหม" กุซาคาเบะ เม ครูประจำชั้นห้องเก้า คุณกระตือรือร้นมาก "ถ้ามีอะไรไม่สะดวก มาบอกครูได้ทุกเมื่อนะ!"

ฝ่าให้หันไปมองคุซาคาเบะพลางยิ้มบางๆ "ไม่เป็นไรครับ มีอะไร
ผมต้องไปหาคุณครูแน่!"

"งั้นก็ดีแล้ว!" คุซาคาเบะยิ้มหน้าบาน "อา...ใช่แล้ว เธอคิดได้
หรือยังว่าจะเข้าชมรมไหน ครูจะช่วยจัดการให้!"

"เขาไม่ชอบเสียเหงื่อ!" เด็กสาวสองคนข้างหลังพูดเป็นเสียง
เดียวกัน

คุซาคาเบะหันกลับไปอย่างประหลาดใจ ฝ่าให้ที่อยู่ข้างหน้ากลับ
หัวเราะออกมา "เข้าใจผมจริงๆ! ผมไม่ชอบเข้าชมรมและไม่ชอบฝึกวิชา
ไม่ต้องสนใจผมหรอก!"

เขาก้าวยาวๆ ออกจากห้องผู้อำนวยการ คุซาคาเบะนิ่วหน้า "ไม่
ฝึกวิชาจะดีเหรอ ฟรื่องซัว!"

ตอนแรกครูประจำชั้นก็คิดแบบนี้ คอยเป็นห่วงและเร่งรื้อให้เขา
เข้าชมรม เพียงแต่เธอไม่รู้ที่ฝ่าให้ไม่จำเป็นต้องฝึกวิชาเลย ครูประจำชั้น
คนนี้ทำให้เฟอร์รามิสคิดถึงอดีต ครูประจำชั้นคนเก่าก็ถูกเผาจนไหม้เกรียม
ไปแล้ว!

"ไปเถอะ เรากลับบ้านกัน" เจียงอวี๋เงินรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่จึง
จับมือเพื่อนไว้ "อย่าคิดอีกเลย"

"อือ..." เฟอร์รามิสมองเจียงอวี๋เงิน ในใจอคติไม่ได้ว่า อวี๋เงิน
เผชิญหน้ากับเธอที่เป็นแบบนี้ด้วยความรู้สึกละอายใจ แม้พ่อแม่ของอวี๋เงิน
จะยังปลอดภัยอยู่ แต่เพื่อนคนอื่นๆ ละ

"พวกเธอกลับไปก่อน ฉันจะไปซื้อของใช้หน่อย" ซากาอิบอก

"ต้องให้ไปช่วยไหม" เฟอร์รามิสเป็นผู้ใหญ่ขึ้นแล้ว

"ไม่ต้องหรอก มีพวกเราอยู่สบายใจได้!" หลี่เซี่ยนเสียนบอกอย่าง
กระตือรือร้น คูท่าเขากับซากาอิจะเป็นเพื่อนซี้กันจริงๆ

ขณะพวกผู้หญิงออกจากห้องผู้อำนวยการ เจียงอวี๋เงินก็ชะงัก
เล็กน้อย "เอ่อ...พี่มาริ พี่ไม่ต้องรีบกลับนะ ฉันจำได้ว่าในครัวยังมีอาหาร
อยู่ เคี้ยวฉันเตรียมอาหารเย็นเอง"

สิ่งที่เธออยากบอกคือ ไม่ง่ายเลยที่จะได้เจอเพื่อนสนิท ไม่จำเป็นต้องรีบกลับบ้านเพราะพวกเขา

เฟอร์รามิสยิ้มบางๆ เจียงอวี๋เดินเป็นคนละเอียครอบคอบเสมอ เธอรีบหันกลับไปบ้าง "ใช่ พวกพี่ๆ กันให้เต็มที่เถอะ"

ซากาอิรู้สึกกระอักกระอ่วน แม้จะยังไม่วางใจนัก แต่รูปแบบนี้อาจจะคุ้นเคยกัน อย่างไรก็ตาม มีผ้าใหลอยู่ทำให้เขาวางใจได้มาก

ย้ายโรงเรียนมาเป็นวันแรก พวกเขาได้รับอนุญาตเป็นพิเศษให้ไม่ต้องเข้าคาบฝึกวิชา อีกสิบกว่านาที่จะมีรถโรงเรียนแล่นไปส่งที่บ้าน รถโรงเรียนเขียวละ! นี่เป็นสวัสดิการที่แต่ก่อนพวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำ

พอเดินออกจากอาคาร ไม่เห็นนักเรียนมากนัก คนส่วนใหญ่ฝึกวิชาอยู่ที่สนามด้านหลัง คุซาคาเบะตามติดผ้าใหล คำพูดและรอยยิ้มเต็มไปด้วยความอ่อนหวาน

"ผ้าใหล!" เฟอร์รามิสเดินไปหาอย่างไม่พอใจ แล้วยืนขวางตรงกลางระหว่างเขากับคุซาคาเบะทันที "จะกลับแล้วหรือ"

"อืม...ผมจะไปรับเคอซาล พวกคุณกลับก่อนเถอะ" เขายังอยากเดินเล่นอีกสักพัก

คุซาคาเบะประหลาดใจเล็กน้อย "พวกเขา...อยู่ด้วยกันหรือ"

เฟอร์รามิสคลี่ยิ้มกับคุซาคาเบะอย่างอดไม่ได้ แล้วจ้องใจคล้องแขนผ้าใหล "รีบกลับบ้านนะ!"

ผ้าใหลมองเธออย่างกระอักกระอ่วน "ก็ใช่"

เจียงอวี๋เดินสังเกตสีหน้าของคุซาคาเบะอยู่ข้างๆ คุณครูมีสีหน้าผิดหวัง คุณทำทางจะชอบผ้าใหลมาก ส่วนเฟอร์รามิสเหมือนกำลังสร้างศัตรูให้ตัวเอง!

"ไปเถอะ!" เจียงอวี๋เดินรีบเข้าไปดึงเฟอร์รามิส "สวัสดิคะคุณครู"

"อา...จ๊ะ" คุซาคาเบะตอบเสียงเย็นชา

อี!—เฟอร์รามิสทำปากยื่นเหมือนกำลังโมโห หันกลับไปมอง

ฝากให้กับคุณครูที่ยืนอยู่บนบันไดหลายครั้ง—ยังจะคุยไม่เลิก ฝากให้ออนโยกับคุณครูมากไปหรือเปล่า ทำไมต้องยืมขนาดนั้นด้วย!

"เอาละ เลิกมองได้แล้ว!" เจียงอวี๋เงินจับเพื่อนให้หันกลับมา "เธอจะหึงอะไร!"

"ฉัน..." เฟอร์รามิสมองเจียงอวี๋เงิน "ฉันเปล่า"

"ให้มันจริงเถอะ!" เจียงอวี๋เงินแหยงหน้ามองท้องฟ้าแล้วทำท่าสูดจมูก "เหม็นเปรี้ยว! เหม็นเปรี้ยวจริงๆ!"

"เจียงอวี๋เงิน!" เฟอร์รามิสไม่รู้ตัวเองหน้าแดง ยังบ่นจิ้งจอก "ไม่ใช่ซะ แต่นั่นเป็นถึงคุณครู เห็นแวตตาที่เธอมองฝากหรือเปล่า..."

"เฮ้อ! ใจว่าเธอไม่รู้ ผู้หญิงมีสิทธิ์เลือกผู้ชายอยู่แล้ว ยังไม่พูดถึงว่าคุณครูคุซาคาเบะเป็นคนสวย อยากหาหยินดีๆ ให้ลูกก็ไม่แปลก!" เจียงอวี๋เงินพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา "นี่แค่วันแรกเองนะ เธอลืมไปแล้วหรือว่าตอนอยู่เมืองของเรามีคนตั้งเท่าไรที่อยากได้ฝากให้เป็นพ่อของลูก!"

ในยุคสมัยที่ผู้หญิงมีค่ามากเป็นพิเศษ ทุกอย่างยึดหลักการขายยแเผ่พันธุ์เป็นสำคัญ พอผู้หญิงอายุครบสิบหกก็สามารถเลือกผู้ชายที่ตัวเองชอบและตั้งท้องได้ แม้จะแต่งงานไปแล้วก็ตาม ขอเพียงให้กำเนิดลูกได้ สามิไม่มีสิทธิ์หึงหวง ยินของฝากให้สมบูรณ์แบบขนาดนั้น ย่อมเป็นที่ต้องการของสาว!

ไหล่ของเฟอร์รามิสลู่ลงอย่างจนใจ "เธอพูดถูก แต่ฝากให้สืบเผ่าพันธุ์ได้หรือ"

"ฉันไม่อยากคุยเรื่องนี่" เจียงอวี๋เงินมองเพื่อนอย่างจริงจัง "เฟอร์รา เรื่องบางอย่างของฝากให้ เราอย่าไปคุยดีกว่า"

เฟอร์รามิสประหลาดใจเล็กน้อยขณะกล่าวว่า "ทำไมล่ะ"

"เธอรู้ดีว่าทำไม" เจียงอวี๋เงินโน้มหน้ามองเพื่อนรักอย่างเคร่งขรึม

¹ เป็นสำนวนในภาษาจีน หมายถึง หึงหวง

"เธอรู้อะไรเธอ" เฟอร์รามิสตกใจ วิญญาณที่สิงอยู่ในสร้อย
ข้อมือของอวีเดินรู้ฐานะที่แท้จริงของฝาไห่ แต่ตามหลักแล้วอวีเดิน
ไม่น่าจะรู้!

"ฉันรู้ว่าเขาไม่ปกติ คงไม่ใช่มนุษย์หรอก" เจียงอวีเดินยิ้มผิด "แต่
ขอเพียงเขาไม่ทำร้ายพวกเรา ฉันก็ไม่อยากคิดมาก"

ใช่! ความคิดของอวีเดินละเอียดอ่อนจริงๆ รู้สึกได้ว่าฝาไห่ต่างจาก
พวกเธอ ถูกต้อง! ฝาไห่กับสวี่เซียนไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นแวมไพร์ เป็น
เผ่าพันธุ์อมตะ เป็นเผ่าพันธุ์น่ากลัวที่คาถา เครื่องมืออาคม หรือแม้แต่
กำแพงเวทมนตร์และการปิดผนึกก็ทำอะไรไม่ได้

ถ้าพวกเขาต้องการ ปริตาเคียวก็ดูคเลือกพวกเธอจนแห้งได้แล้ว
พวกเธอไม่มีเรี่ยวแรงจะต่อต้านแม้แต่บ่อย

แม้จะเป็นเช่นนี้ แต่เฟอร์รามิสกลับยังอยากพึ่งพาเขา ไม่รู้สึกกลัว
เลยสักนิด!

พวกเธอยังไม่ถึงป้ายรถ ทุกคนก็หันมามอง บางทีอาจเพราะเป็น
นักเรียนที่ย้ายมาใหม่ ทุกคนต่างจ้องมองและวิพากษ์วิจารณ์เบาๆ แต่ไหน
แต่ไรมาเฟอร์รามิสไม่ชอบถูกวิพากษ์วิจารณ์ แต่พ่มีมารักำชับไม่ให้เธอ
ทำตัวเป็นจุดเด่น และเธอก็ไม่อยากตกเป็นเป้าสายตาอีก

มีคนนั่งรถโรงเรียนไม่น้อย แต่ก็มีหลายคน que เลือกเดินหรือ
ขี่จักรยาน ดังนั้นตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เฟอร์รามิสจึงตัดสินใจว่าจะ
ขี่จักรยานไปกลับโรงเรียน

"อ้าว เฟอร์รามิสนี่นา" เงินเจียวหาพูดในขณะที่เฟอร์รามิสขึ้นมา
บนรถแล้วพบว่าที่นั่งเต็มหมดแล้ว เงินเจียวหา กับพรรคพวกนั่งข้างหลัง
สุด กำลังก๊วกมือเรียกเพื่อนใหม่อย่างเต็มที่! "เฮ้ เทียร์ นายลุกขึ้น!"

เงินเจียวหาตะโกนสั่งคนตัวเล็กที่นั่งอยู่ข้างหน้า เขาลุกขึ้นทันที
"อย่ามกเรื่อง! ฉันไม่อย่านั่ง!" เฟอร์รามิสไม่ชอบที่เขาทำแบบนี้
"เทียร์ นายนั่งเถอะ"

เทียร์ก้มหน้าและส่ายหัวแรงๆ จากนั้นกระซิบกระป๋ายเสพายแน่น

และเดินไปข้างหน้า

เฮ้อ!—เฟอร์รามิสขมวดคิ้วขณะมองแผ่นหลังที่สั่นสะท้านเพราะความกลัว ก่อนจะหันมาจ้องเงินเจียหวาอย่างไม่พอใจ เจียงอวี๋เงินแอบคืบแขนเสื้อเธอเป็นเชิงเตือนว่า อย่าลืมหินที่พี่มาริกำชับ อย่าเป็นจุดเด่น อย่าเป็นจุดเด่น

"ทำไมต้องไล่คนอื่นให้ลุกด้วยล่ะ เคี้ยวพวกเราก็กินแล้ว" เจียงอวี๋เงินพูดเสียงเรียบเรื่อย "เมื่อกี้นั่งจนเมื่อย ตอนนี้เลยไม่ค่อยอยากนั่ง"

"ไม่เป็นไร พวกเธอนั่งเถอะ!" เกาซินฉือพูดอย่างเป็นธรรมชาติ เฟอร์รามิสหันไปมองเทียร์ที่หายเข้าไปในกลุ่มคนอย่างอดไม่ได้—ทำแบบนี้เกินไปแล้วจริงๆ!

เฟอร์รามิสเม้มปากแน่น ยืนยันว่าจะไม่นั่ง แคมยังเปิดทางและถามเพื่อนนักเรียนข้างๆ ว่าจะนั่งหรือเปล่า ทุกคนส่ายหน้าอย่างรวดเร็วและถอยออกไป เฟอร์รามิสสูดหายใจลึกๆ ดูท่าเงินเจียหวาจะมีอิทธิพลในโรงเรียนมากกว่าที่เธอคิด

"นั่งเถอะ" เจียงอวี๋เงินมองเห็นสันติที่แปลกประหลาดนี้แล้วเหมือนกัน ถ้าพวกเธอไม่นั่ง เกรงว่าคงไม่มีใครกล้านั่งแน่

เฟอร์รามิสนั่งลงก่อน ที่นั่งริมหน้าต่างอยู่ห่างจากเงินเจียหวามาก่อนข้างไกล เธอรู้ว่าคนแบบนี้แค่ชอบบอวาทะ ชอบบังคับให้คนอื่นทำตามความต้องการของตัวเอง นิสัยที่แท้จริงไม่ได้เลวร้ายนัก แต่ก่อนในห้องมีคนแบบนี้ไม่น้อย คนตัวใหญ่รังเกศคนตัวเล็ก คนแข็งแรงรังเกศคนอ่อนแอ แทบจะเป็นสันดานของมนุษย์ไปแล้ว

เพียงแต่ในอดีตนั้นเธอรู้สึกหวั่นๆ ทอนนี่เธอกลับพยายามบอกตัวเองให้ชินซะ

"พวกเธอรู้ไหมว่าต้องลงป้ายไหน" เกาซินฉือถามอย่างกระตือรือร้น จากนั้นก็เป็นฝ่ายพูดต่อเอง "ป้ายสัญญาณรถไฟใช้ไหม"

"ใช่" เจียงอวี๋เงินหันไปมองเพื่อนใหม่—รู้ด้วยที่บ้านพวกเธออยู่ที่ไหน!

เฟอร์รามีสมองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง รถโรงเรียนแล่นอยู่บนถนนกว้าง เส้นทางต่างๆ ในเมืองหลวงค่อนข้างเป็นระเบียบ ตรงวงเวียนมีรูปปั้นคล้ายรูปปั้นในสวนสาธารณะทั่วไป ข้างบนนอกจากจะมีคนที่ดูเหมือนเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยแล้ว ยังมีคนบางส่วนสวมเสื้อผ้าต่างออกไป

จุดตรวจตราทั้งสองทางมีเจ้าหน้าที่ยืนอยู่สองคน สวมเสื้อผ้าสีน้ำเงินคลุมทับด้วยเสื้อคลุมยาวคล้ายเสื้อกั๊กสีขาว บนเสื้อกั๊กมีรูปดวงตาที่มองขึ้นข้างบน

"เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยดูแลจราจรด้วยเหรอ" เฟอร์รามีชี้ไปนอกหน้าต่าง "คนที่ยืนยามพวกนั้นอีก คนที่สวมเสื้อลายดวงตาเป็นใคร"

"เอ่อ..." นักเรียนแถวหลังมองไปข้างนอก "อ้อ! นั่นคือผู้ตรวจสอบ!"

"ผู้ตรวจสอบ?" สองสาวทวนคำเป็นเสียงเดียว เมืองหลวงมีชื่อตำแหน่งเยอะเหลือเกิน!

"ใช่ พวกเขามีหน้าที่สังเกตว่ามีภูตผีปีศาจและจอมมารบุกเข้ามา หรือสิ่งร้ายอะไรหรือเปล่า หรือว่าแฝงตัวอยู่ในกลุ่มคน" เงินเจียวหาพูดขณะที่รถโรงเรียนแล่นผ่านจุดยืนยาม เขาแสดงความเคารพเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัย

เฟอร์รามีกับเจียงอวี่เดินกลับเบิกตากว้าง พวกเธอฟังผิดไปหรือเปล่า โดยทั่วไปคนที่สามารถแยกแยะภูตผีปีศาจและจอมมารออกจากมนุษย์ได้...มีแต่ผู้มีพลังจิต!

"คนพวกนั้นเป็นผู้มีพลังจิตเหรอ" เจียงอวี่เงินถามอย่างตกใจระคนประหลาดใจ

"ใช่!" เกาซินฉือตอบอย่างเป็นธรรมชาติ "คนธรรมดาจะแยกแยะภูตผีปีศาจได้อย่างไร"

"พวกเธอ...พวกเธอใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้มีพลังจิตเหรอ" เฟอร์รามีสับสนไม่อยากจะเชื่อ "ฉันคิดว่าทุกคน...ทุกคนล้วนอยากอยู่ให้ไกลพวกเขา!"

"ฮ่าๆ! บ้านเกิดพวกเธอต้องเป็นแบบนี้แน่! คุณเหมือนจะเป็นแบบนี้แทบทั้งหมด!" เงินเจียวหาหัวเราะเสียงดังก้อง ทำเอานักเรียนคนอื่น ๆ บนรถแอบหัวเราะตาม "ແມ...ถ้าไม่มีผู้มีพลังจิต พวกเราจะใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยได้ยังไง ย่อมต้องพึ่งพวกเขาอยู่แล้ว อยู่ร่วมกันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไร!"

โอ้!—เจียงอวี่เงินกับเฟอร์รามิสดวงตาเปล่งประกาย เมืองหลวงไม่เหมือนที่อื่นจริงๆ ยอมให้ผู้มีพลังจิตอาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกับพวกเขา แถมผู้มีพลังจิตยังไม่จำเป็นต้องใช้ผ้าคลุม สามารถยืนอยู่บนท้องถนนได้อย่างเปิดเผย!

"หมายความว่า ผู้มีพลังจิตจะคอยระวังความปลอดภัยให้ทุกคน คอยคว้ามักูตผีปีศาจหลบเร้นอยู่หรือเปล่า! โอ้สวรรค์! ฉันจินตนาการไม่ออกเลยว่าจะได้เห็นภาพแบบนี้!" เฟอร์รามิสพูดพลางส่ายหน้า "อยู่ร่วมกันอย่างสันติ..."

"แน่นอนอยู่แล้ว เมืองหลวงแทบจะไม่เคยถูกภูตผีปีศาจและจอมมารบุกกรุก เป็นเพราะได้ผู้มีพลังจิตช่วยทั้งนั้น! พวกเขาเฝ้าปรากฏตัวกะทันหันตามท้องถนน ไม่ว่าจะเป็นผีรอกที่ปีนขึ้นมาจากนรก หรือเหล่าปีศาจที่บุกกำแพงเวทมนตร์เข้ามา ล้วนยากที่จะหลุดรอดสายตาพวกเขาไปได้!" เกาซินฉือพูดด้วยน้ำเสียงเลื่อมใส "แน่นอนว่าเฉพาะผู้มีพลังจิตระดับสูงเท่านั้นถึงจะทำได้!"

"พวกเขายินดีช่วยพวกเธอเหรอ" เจียงอวี่เงินซัก "ปกติต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก!"

"ค่าใช้จ่าย...ไม่น้อยหรอก" เงินเจียวหาถลอกตาไปมา "แต่เงินส่วนนี้เมืองหลวงเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นเงินที่แบ่งมาจากภาษีของพวกเรา นับว่าดีหน่อย!"

หืม?—เจียงอวี่เงินแปลกใจเล็กน้อย เมืองหลวงเป็นผู้จ่ายเงิน? ผู้มีพลังจิตสังกัดหน่วยงานของรัฐเหรอ เหมือนกระทรวงความปลอดภัยอย่างนั้นเหรอ เจียงอวี่เงินรีบหันไปมองเฟอร์รามิส เรื่องนี้เหนือความ

คาดหมายยิ่งกว่า ผู้มีพลังจิตสามารถรับหน้าที่และมีตำแหน่งเหมือนเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ

"อะๆ! พวกเธอคูสิ" เฉินเจียวหวายินดีเป็นผู้ชี้แนะ เขาขยับตัวลงจากที่นั่งสูงแถวสุดท้ายหลังรถ มายืนข้างเจียงอวี่เฉินและชี้ไปยังแท่นสูงไกลๆ ทางซ้ายมือ

ตรงนั้นเป็นซุ้มประตูขนาดใหญ่เป็นพิเศษ เหมือนกำแพงเมืองในยุโรปสมัยโบราณที่เคยเห็นในหนังสือเรียนประวัติศาสตร์ กลางซุ้มประตูมีแท่นสูง ข้างบนนอกจากรูปปั้นแล้ว ยังมีคนสวมเสื้อแดงคลุมทับด้วยเสื้อกั๊กสีขาวลายสายฟ้ายืนอยู่

"ดูเหมือนเสื้อของคนคนนั้นจะไม่เหมือนคนอื่นๆ..." เฟอ์รามิสจ้องอย่างจริงจัง "ไม่มีรูปดวงตา นั่นก็เป็นผู้ตรวจสอบเหมือนกันหรือ"

"นั่นเป็นผู้มีพลังจิตเหมือนกัน แต่พวกเขามีชื่อว่า ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิต!" รถโรงเรียนขับใกล้เข้าไปทุกขณะ พวกเธอเงยหน้ามองไปข้างบน "พวกเขามีหน้าที่ค้นหาผู้มีพลังจิตโดยเฉพาะ!"

อะไรนะ!—เฟอ์รามิสตัวสั่นสะท้าน เจียงอวี่เฉินจับมือเธอแน่นขึ้นอีก—ค้นหาผู้มีพลังจิต!

"คะ...ค้นหาผู้มีพลังจิต?" เจียงอวี่เฉินพยายามสุดความสามารถที่จะเอ่ยถามเสียงนุ่ม "คนคนนั้นก็เป็นผู้มีพลังจิตไม่ใช่หรือ ทำไม...ยังต้องค้นหาผู้มีพลังจิตด้วยละ ตามหาคนหรือไง"

"ไม่ใช่ซะหน่อย จะปล่อยให้ผู้มีพลังจิตแฝงตัวอยู่กับพวกเราได้ยังไง ต้องจับคนที่ซุกซ่อนอยู่ออกมาให้หมด และปกครองภายใต้ระบอบเดียวกันถึงจะปลอดภัย!" เฉินเจียวหวาพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติ "พวกเขาเป็นผู้มีพลังจิตพิเศษ ใค้ยีนว่าสัมผัสถึงคลื่นพลังพิเศษได้ ดังนั้นจึงรู้ว่าใครเป็นผู้มีพลังพิเศษ ขอเพียงเป็นคนที่มีพลังพิเศษแม้เพียงนิดเดียว ก็จะถูกจับตัวออกมา!"

"จับ?...?" เฟอ์รามิสหัวใจหดรึก "หนะ...ไหนบอกว่าอยู่ร่วมกันไม่ใช่หรือ"

"อยู่ร่วมกันนะสิ แต่ต้องอยู่ภายใต้การปกครองระบอบเดียวกัน จะปล่อยให้พวกเขาเฟ้นผ่านไปทั่วไฉน!" เกาซินฉือตอบอย่างเป็นธรรมชาติ พลางกะพริบดวงตาคู่โตที่ตาคำกับตาขาวแบ่งแยกกันชัดเจน

ไอ้สวรรค์!—เจียงอวี่เดินกุมมือเฟอร์รามิสแน่นกว่าเดิม เรื่องราวไม่ได้ง่ายอย่างที่พวกเขาคิดแล้วละ สองสาวมองรถโรงเรียนที่เล่นเข้าใกล้ซุ้มประตูนั่นมากขึ้นทุกที รถทุกคันต้องเข้าไปวนรอบวงเวียนแห่งนั้น ทุกคนจะไร้อะไรที่หลบซ่อน ไม่ต้องพูดถึงเฟอร์รามิสที่นั่งริมหน้าต่าง!

หนี! หนีไปไหนล่ะ ตอนนี้พวกเขาส่งอยู่บนรถ ออกไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น อีกอย่างถ้าเคลื่อนไหวก็เท่ากับเผยพิรุณของตัวเอง!

แต่นั่งอยู่ในรถมิเท่ากับนั่งรอความตายหรือ

เฟอร์รามิสกำสร้อยเงินบนข้อมือขวาแน่นโดยไม่รู้ตัว—ฝ่าให้ฝ่าให้ นายอยู่ไหน นายรู้เรื่องนี้หรือเปล่า

รถแล่นถึงใต้ซุ้มประตูแล้ว เฟอร์รามิสนั่งตัวเกร็งและเหลือบมองขึ้นข้างบนอย่างห้ามไม่ได้ ในเมื่อหลบไม่พ้น เธอยินดีเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย อยากถามพวกเขาเหลือเกินว่าเธอเป็นผู้มีพลังจิตเหมือนกัน ทำไม่ต้องบีบคั้นกันเองขนาดนี้ด้วย!

คนที่อยู่บนซุ้มประตูมองลงมา ข้างๆ มีเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ ที่สวมชุดแค่งยืนอยู่ สังเกตดูให้ดีๆ จึงพบว่าพวกเขาอยู่ในชุดพร้อมรบ แต่ในมือของผู้มีพลังจิตว่างเปล่า ไม่รู้ว่าอาวุธในมือของเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ มีไว้เพื่อให้ง่ายต่อการฆ่าภูตผีปีศาจและผู้มีพลังจิตที่แฝงตัวอยู่ หรือเอาไว้ฆ่าผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตกันแน่

สายตาของผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตจับจ้องเฟอร์รามิส เธอรู้สึกถึงสายตาที่เพ่งมองมา จึงสบตาอีกฝ่ายโดยไม่หลบ สายตาของผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตเคลื่อนตามรถที่แล่นไป เขาเดินตามรถอยู่บนแท่นสูง หรีตจ้องเฟอร์รามิส

มือของเฟอร์รามิสที่จับกับเจียงอวี่เดินเปียกชื้นไปหมด ในหัวของเจียงอวี่เดินคิดถึงจุดจบที่น่ากลัวมากมาย ถึงขั้นคิดว่าหากถูกจับจริง เธอ

จะพาเฟอร์ร่าหนีออกจากอันตรายได้ยังไง!

แต่รถโรงเรียนอ้อมผ่านวงเวียนมาแล้ว!

เลี้ยวขวาเข้าสู่ถนนใหญ่เส้นตรง พวกเขาไม่ถูกสกัดไว้ ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตคนนั้นไม่ได้ทำอะไร และไม่มีเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยตามมาด้วย

"อา...อีกสองป้าย พวกเธอก็ต้องลงจากรถแล้ว!" เกาซินฉือเตือนอย่างสนิทสนม

"หา!" เจียงอวี๋เงินได้สติ เหยื่อเย็นทำเอาชุดนักเรียนขึ้นไทมค

"โอ๊ะ! คุณลุงปีเตอร์นี่" เงินเจียวหาเห็นคนแก่คนหนึ่งเดินสวนรถโรงเรียนไปพลางโบกมือทักทาย "พวกเธอรู้ไหม ได้ยินว่าเมื่อวานคืนตอนเขาไปตกปลาช่วงหัวค่ำ เขาถูกปลาลากลงไปใต้น้ำ!"

"จริงเหรอ!" นักเรียนกลุ่มหนึ่งหัวเราะครืน

"จริงสิ! แถมสุดท้ายพอถูกช่วยขึ้นมา ปลายังหนีไปอีก!" นักเรียนที่เฟอร์รามีสไม่รู้จักเสริม "กันเบ็คกับอุปกรณ์ตกปลาหายไปเกลี้ยง!"

"พูดถึงตรงนี้ พวกเธอรู้จักป้ายอยู่ที่ขายเต้าหู้ในตลาดเก่าหรือเปล่า" ไม่รู้เป็นเสียงใครพูดขึ้น "ดูเหมือนเธอจะคบหาอยู่กับลุงเจียนที่ขายหน่อไม้!"

"ว้าว!" พวกนักเรียนฟังอย่างสนใจ

"มีคนเห็นลุงเจียนไปกินข้าวที่บ้านเธอ วันหยุดของตลาดครั้งก่อนสองคนนี่ไปปิ่นเขาคัวยกันละ!"

"ไอ้สวรรค์! พวกเขาอายุห้าสิบกว่าแล้วไม่ใช่เหรอ" เด็กผู้หญิงพูดอย่างรังเกียจเล็กน้อย "จะหาว่าก็น่าจะเลือกที่หนุ่มกว่านี้หน่อย!"

"แหม...ป้ายเองก็มีลูกตั้งเจ็ดคนแล้ว มีลูกไม่ได้อีกแล้วละ จะสนใจเรื่องยีนมากมายไปทำไม! เลือกคนที่คึกกับเธอต่างหาก จึงจะสำคัญที่สุด!"

พวกเด็ก ๆ วิจารณ์กันคนละคำสองคำ เจียงอวี๋เงินฟังแล้วเบิกตาโต ทำไมเธอถึงรู้สึกว่าการสนทนาครั้งนี้เหมือนการซุบซิบนินทาของพวกป้าๆ หลังมืออาหารตอนอยู่ในเมืองอันหลินเลยละ

"เด็กที่ย้ายมาใหม่..." คนขับรถร้องบอกเสียงดังมาจากด้านหน้า
"พวกเธอลงจากรถได้แล้ว!"

"โอ๊ะ!" เจียงอวี๋เงินตกใจ "โอ๊ะ! ได้! ขอบคุณค่ะ"

เจียงอวี๋เงินคืบมือเฟอร์รามิสที่ยังนั่งอิงอยู่—ลงจากรถได้แล้ว!

เฟอร์รามิสคว้ากระเป๋านักเรียน แม้แต่คนขับรถยังรู้ว่าบ้านของ
พวกเธออยู่ที่ไหน สองสาวไม่ต้องบอกว่าขอทาง นักเรียนที่อยู่บนรถต่าง
เป็นฝ่ายเปิดทางให้ หลายคนยังพูดว่า "บ๊ายบาย!" เงินเจียหวาตะโกน
ไล่หลังว่า "เจอกันพรุ่งนี้" จนกระทั่งทั้งสองลงจากรถแล้ว

"พรุ่งนี้ฉันจะมารับที่นี้ตอนหกโมงครึ่งนะ" คนขับรถบอกก่อนปิด
ประตู "ผลไม้ที่หล่นอยู่บนบันไดมีพิษ อย่าเก็บล่ะ!"

เจียงอวี๋เงินเบิกตากว้างขณะพยักหน้า "ได้! ขอบคุณค่ะ"

สองสาวยืนอิงอยู่ตรงป้ายรถ มองรถโรงเรียนแล่นจากไป จากนั้น
ค่อยๆ หันหลังเดินเข้าบ้าน

บ้านหลังใหม่ของพวกเธอดูจากภายนอกเหมือนสถาปัตยกรรม
สไตล์ยุโรป จากทางเข้าต้องไต่บันไดขึ้นไปสิบห้าขั้นจึงจะถึงประตู เพื่อน
บ้านข้างๆ ปลุกต้นไม้ไว้ริมรั้วไม่น้อย ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งมีผลเต็มต้นและ
หล่นกระจายเต็มพื้น บนขั้นบันไดมีผลไม้สีเขียวรูปร่างคล้ายเลมอนหล่น
อยู่เต็ม

เมื่อวานช่วงเย็น เจียงอวี๋เงินกับเฟอร์รามิสนึกสนุกเก็บผลไม้เข้า
มาในบ้านไม่น้อย แต่ซาคาอิบอกว่ามีพิษ กินไม่ได้

ทว่า ทำไมทุกคนถึงรู้กันหมดว่าพวกเธอทำอะไรบ้าง...

ไม่สิ ไม่ว่าใครทำอะไร ทุกคนในเมืองต่างรู้กันหมดต่างหาก!

บทที่ 3

"ชาวเมืองทุกคนทำตัวเป็นผู้เฝ้าระวังอยู่แล้ว ทุกคนต่างคอยจับตาคูคุณอื่น!"

เฟอรัรามิสตะโกนเสียงดังอยู่ในบ้านอย่างเหลือเชื่อ ซากาอิหันไปมองเธอ พลางส่ายหน้าและถอนใจ ก่อนจะปิดหน้าต่างบานเกล็ดไม้

"อย่าคิดว่ามีคาถากันเสียงอยู่บนประตุน้ำต่างแล้วจะตะโกนเสียงดังได้" เขาหันไปเตือน "ระวังนะ หน้าต่างมีหูประตุมิซง"

จะให้ใจเย็นได้ยังไง!—เฟอรัรามิสเดินไปเดินมาข้างโซฟา มือทั้งสองข้างเคียวกำเคียวแบ ยากจะอดทนไหวจริงๆ!

"ฉันรู้ดีว่าการจับตาคูยังไม่ใช่ปัญหา" เจียงอวี๋เฉินยกผลไม้หั่นชิ้นออกมา "รู้หรือเปล่าว่าข้างนอกมีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตกระจายอยู่ทั่ว ทำหน้าที่ค้นหาตัวผู้มีพลังจิตที่แฝงตัวอยู่กับมนุษย์ทั่วไปโดยเฉพาะ!"

"อะไรนะ!" ซากาอิเงยหน้าอย่างประหลาดใจ—ดูท่าเขาจะไม่รู้!

บ้านหลังใหม่สะดวกสบายมาก ไต่บันไดขึ้นมาสิบห้าชั้นก็พบประตูมั่งลวดและประตูปานใหญ่สีขาวบริสุทธิ์ ประตูเปิดจากข้างในออกสู่ข้างนอก ยืนอยู่หน้าประตูมองเห็นบันไดวนในบ้าน ระหว่างประตูกับ

บันไดเป็นห้องรับแขกกว้างขวาง

โซฟาขนาดสามคนนั่งสองตัวตั้งล้อมโต๊ะรับแขกเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ยืนอยู่ตรงโถงทางเข้าจะเห็นด้านหลังของโซฟาขนาดสามคนนั่ง พื้นที่บนโซฟากว้างมาก ขนาดฝ่าให้ที่ขาวยาวยังวางได้ไม่มีปัญหา ด้านหลังโซฟาขนาดหนึ่งคนนั่งทางซ้ายมือเป็นห้องครัวกว้างขวาง ในนั้นมีห้องแยกออกไปอีก เหมือนกล่องสี่เหลี่ยมที่คั่นอยู่ทางมุมซ้ายของห้องรับแขก คั่นนั้นยืนอยู่หน้าประตูจึงมองไม่เห็นภายในห้องครัว พื้นที่ระหว่างกำแพงห้องครัวและฝั่งซ้ายของประตูเป็นระเบียบทางเดินแคบๆ ชั้นวางรองเท้า และตู้เก็บหมวกวางอยู่บริเวณนี้

ทางฝั่งขวาเป็นที่ตั้งเปียโน เซลโล และไวโอลิน นั่นเป็นพื้นที่เล่นดนตรีของฝ่าให้

ห้องนอนของทุกคนอยู่บนชั้นสองและสาม ขึ้นบันไดวนไปชั้นสองเป็นห้องของเฟอร์รามิส เจียงอวี๋เฉิน และซากาอิ ชั้นสามเป็นของฝ่าให้ และสวี่เซียน ห้ามคนอื่นขึ้นไปเด็ดขาด

ตอนนี้ฝ่าให้นั่งอยู่บนโซฟาขนาดสามคนนั่งที่หันหลังให้ประตูสองข้างวางพาดอยู่บนโต๊ะรับแขกพลาถ่านหนังสือ เปียโนด้านข้างส่งเสียงดนตรีไพเราะ เคอซาลใช้นิ้วมือเล็กๆ บรรเลงบทเพลงชื่อดังก้องโลกด้วยความเร็วที่ไม่เหมือนมนุษย์

"หยุดได้แล้ว! สวี่เซียน" เฟอร์รามิสคำรามเสียงต่ำ "นี่มันเวลาไหนแล้ว ยังมีอารมณ์คิดเปียโนอีก!"

สวี่เซียนสะดุ้งโหยง หันมามองเฟอร์รามิสอย่างไร้เดียงสา ก่อนจะหันไปมองฝ่าให้ที่นั่งอยู่บนโซฟา

ควงดาสีเขียวกวาดมองเขา "ฉันบอกให้หยุดเธอ"

ไม่ครับ! ไม่ครับ!—สวี่เซียนหันกลับไปทันทีและรีบติดคอ เขาฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้านายไม่ได้ เคียวถ้าถูกหักมือจะเจ็บตัวอีก

"นายรู้เรื่องนี้หรือเปล่า" เฟอร์รามิสนั่งลงข้างฝ่าให้ "พวกเขาพูดถึงการปกครองด้วยระบอบเดียวกัน คุณายนอกเหมือนผู้มีพลังจิตอาศัย

อยู่ร่วมกับมนุษย์ แต่เรื่องนี้ไม่่ายคายแบบนี้!"

สายตาของฝ่าไห้ไม่ละไปจากหนังสือ "ไม่ต้องร้อนใจขนาดนี้หรอก ถ้าจะเกิดเรื่องก็คงเกิดไปนานแล้ว วันนี้พวกคุณเจอแล้ว ก็ไม่เห็นเกิดอะไรขึ้นนี่"

"เจอแล้ว!" ซากาอิกระโดดผลุ้งทันที "อะไรคือเจอแล้ว"

เจียงอวี๋เดินเล่าเรื่องระหว่างทางกลับบ้านให้ฟังสั้นๆ ทั้งเรื่องของผู้ตรวจสอบและผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิต ตลอดจนการปกครองด้วยระบอบเดียวกันที่เดินเจียวหาพูดถึง

"เออบอกว่าที่ถนนกลางเมืองเหรอ" ซากาอิตกใจมาก "ไอ้สวรรค์! วันนี้อาเสียนก็พาฉันออกมาเวียนตรงนี้นั้น!"

"เอ๊ะ!?" เฟอรัรมิสมองเขาอย่างร้อนใจ "แล้วพี่...พี่ถูกจับได้หรือเปล่า"

"ฉันเห็นว่าข้างบนมีคน แต่ถามอาเสียน เขาบอกว่าเป็นมาตรการด้านความปลอดภัยเท่านั้น ไม่ต้องกังวล!" ซากาอิเพิ่งนึกกลัว "นั่นเป็นเพราะเขาไม่คิดว่าฉันมีพลังวิเศษ แต่ถ้าถูกจับได้..."

"แต่สุดท้ายก็ไม่ถูกจับได้ไม่ใช่เหรอ" ฝ่าไห้พูดเสียงเรียบเรื่อย "ตอนนี้พวกคุณทุกคนนั่งอยู่ตรงนี้โดยไม่เป็นอะไรนี่ อา...ผลไม้แห้งเสร็จแล้วเหรอ"

เขาฉีกยิ้มคิใจ ในที่สุดก็วางหนังสือและยกขาลงบนพื้น แล้วโน้มตัวไปจิ้มผลไม้ วันนี้ได้เมล่อนที่หายากมาด้วย เขาอยากกินมานานแล้ว

"อาจเป็นเพราะ...คิดจะจับกุมทีเดียวหรือเปล่า" เจียงอวี๋เดินวิตก "พวกเราอยู่ด้วยกันทั้งหมด ฉันรู้สึกว่าคุณนั้นผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตต้องพวกเรา ไม่ว่าอาอาจจะมาจับพวกเราถึงที่นี่เลย"

ซากาอิสูดหายใจลึก "ไม่! นี่ไม่ใช่วิธีการของเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัย ไม่่ายเลยที่พวกเราจะแยกกัน ตามหลักแล้วเขาน่าจะเข้ามาจับกุมตอนนั้นทันที ไม่มีเหตุผลที่จะรอให้ถึงสถานที่ที่พวกเราคุ้นเคยแล้วค่อยโจมตี"

ยังไม่พูดถึงว่าอยู่ในรถและอยู่บนถนนย่อมจับกุมได้ง่ายกว่าอยู่ในบ้าน

"ต่อให้พวกเขามาจริง ก็ไม่ต้องกังวลหรอกมั้ง" ฝ่าให้กระตุกมุมปาก "ไม่เห็นหรือไม่ว่าผมอยู่ที่นี้"

เฟอร์รามิสหันไปมองเขา คำพูดนี้ของฝ่าให้สร้างความอุ่นใจให้เธอได้มาก

เธอขยับไปนั่งข้างเขาเจี๊ยบๆ แล้วเอนหัวพิงไหล่เขา ไม่ว่าร่างกายเขาจะเย็นเยียบแค่ไหน สำหรับเธอก็เป็นที่พักพิงที่อบอุ่นเสมอ

"ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตจะดูไม่ออกหรอก" เจียงอวี๋เดินเอ่ยเสียงแผ่ว "ฉันรู้สึกว่าร่องรอยไม่หายคายนาคันนั้น"

"ใช่" ซากากิเห็นด้วยอย่างยิ่ง "บางที...บางทีพวกเขาอาจจงใจไม่เปิดเผยฐานะของพวกเขา"

เฟอร์รามิสเอ่ยหน้า "เพราะอะไรล่ะ พวกเขาแบ่งแยกฝ่ายด้วยหรือ"

"อย่าเคาอีกเลย ช้าเร้วก็รู้เองแหละ" ฝ่าให้ลุกขึ้นอย่างเอือมระอา แล้วเดินไปข้างหน้าต่าง เปิดหน้าต่างบานเกล็ดไม้ ออก จากนั้นมองไปข้างนอกเจี๊ยบๆ

เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ข้างนอกส่องสว่าง เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ในเมืองหลวงมีขนาดใหญ่ เจ้าหน้าที่ที่กระทรวงความปลอดภัยที่เดินตรวจตราตอนกลางคืนจะเดินบนเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ นั่นคือถนนเวทมนตร์ที่ออกแบบมาเป็นพิเศษ โคมไฟบนถนนทั้งสายมีเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์และมีการรายมนตร์ลงคาถาไว้ ระหว่างไฟแต่ละดวงผูกด้วยเชือกศักดิ์สิทธิ์ที่รายคาถาปราบมารและคาถาป้องกันตัวไว้ ทำให้เจ้าหน้าที่เดินตรวจตราได้อย่างสบายใจ

โดยทั่วไปเส้นทางศักดิ์สิทธิ์จะตั้งอยู่บนถนนสายหลัก ในวัดที่มีแสงส่องถึงจะเกิดเขตเวทมนตร์ขึ้น ทำให้ผีอสูรไม่กล้ากล้ากราย ขับไล่ปีศาจระดับไม่สูงนักก็ได้ แต่เมืองหลวงมีขนาดใหญ่มาก บนถนนกว้างจึงมี

เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ถึงสองสาย ในตรอกเล็กๆ ที่ห่างไปไม่กี่เมตรยังมี
ดวงไฟศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าซิมิหรือโมเรียก็ยากจะหนีพ้น

ตอนกลางวันเป็นหน้าที่ของผู้มีพลังจิตเดินตรวจตรา ก่อนเข้าเมือง
ต้องคืบหน้ามนตร์ร้ายกาจ ตอนกลางคืนมีเส้นทางศักดิ์สิทธิ์อันทรงพลัง
มิน่า...ผีนรก ผีอสูร และปีศาจ จึงเข้าเมืองไม่ได้ เลยไปอาละวาดอยู่ที่อื่น
แทน

"อย่าเปิดหน้าต่าง ต้องปิดให้หมด ค้างคาถึงจะทำงาน" ซากากิก้าว
เข้าไปอย่างไม่พอใจ แล้วปิดหน้าต่างบานเกล็ด

ฝ่าให้ปราชตามองซากากิพลางคิดว่า มีเขาอยู่ไม่จำเป็นต้องมี
เวทมนตร์ป้องกันตัวมากมายขนาดนั้นหรอก "คร้าบ! พี่มาริ"

คำว่า 'พี่' ที่เขาเรียก ทำเอาซากากิขลุ่ย รู้สึกแปลกพิลึก

"ที่นี่มีการป้องกันแน่นหนา ไม่มีผีนรกและผีอสูร แม้แต่ปีศาจที่สิง
ร่างมนุษย์ก็เข้ามาไม่ได้ กำแพงเวทมนตร์แข็งแกร่งกว่าที่เมืองอันหลิน
เป็นสิบเท่า" เจียงอวี่เงินรู้สึกขัดแย้ง "เพราะอย่างนี้เมืองหลวงจึงรุ่งเรือง
ถึงขนาดนี้ แต่ว่า...แต่ว่าการจับตาดูกันและกันระหว่างมนุษย์ทำให้ฉัน
ขลุ่ย"

"แม้แต่เรื่องที่เรากลับผลไม่มีพิษเข้ามายังรู้ ฉันรู้สึกเหมือนมีคน
จ้องมองเราอยู่ตลอด" เฟอรัรมิสกลืนน้ำลาย "แบบนี้ใกล้เกินไปแล้ว"

"นี่น่าจะเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เมืองหลวงปลอดภัยจัง!" ซากากิ
พูดอย่างมั่นใจ "ทุกคนต่างเฝ้าดูกันและช่วยเหลือกัน ไม่ปล่อยให้มนุษย์คล
ต้องสงสัย แม้จะขาดความเป็นส่วนตัว แต่ก็ไม่มีอันตราย บวกกับความ
ช่วยเหลือจากผู้มีพลังจิต ทำให้ที่นี่เหมือนถูกล้อมด้วยกำแพงที่ไร้รูโหว่"

"ไม่มีกำแพงไหนที่ไร้รูโหว่" ฝ่าให้โพล่งออกมา "ก่อนหินที่
แข็งแกร่งแค่ไหนก็ย่อมต้องมีรู คุณเชื่อจริงๆ หรือน่าจะซึมเข้ามาไม่ได้"

ทุกคนมองเงาร่างสง่างามอย่างตกตะลึง ฝ่าให้หันหน้าเข้าหา
หน้าต่างที่ปิดสนิท ใบหน้าคงมประดับรอยยิ้มบางๆ ตลอดเวลา

เมืองหลวงกันอมมนุษย์ระดับคำไม่ให้เข้ามาได้ แต่ว่า...—รอยยิ้ม

เขาหยักลึกกว่าเดิม—การควบคุมผู้มีพลังจิตต่างหากที่เป็นจุดเริ่มต้นของการทำลายล้าง

"เอาเป็นว่าพวกเราอย่าทำตัวเป็นจุดเด่น อย่าคิดมาก ทำหน้าที่นักเรียนต่อไปให้ดี" ซากาอิหันมาพูดกับเด็กสาวทั้งสอง "ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ให้ที่จักรยานไปกลับโรงเรียน หลีกเลียงถนนกลางเมือง"

"เป็นไปไม่ได้ ฉันดูแผนที่ตั้งแต่กลับถึงบ้านแล้ว" เจียงอวี๋เงินขมวดคิ้วหน้า "ไม่ว่าจะไปไหนก็ต้องผ่านถนนกลางเมืองทั้งนั้น!"

ค่านทั้งหมดเป็นเส้นทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่เป็นการออกแบบที่วางแผนมาเป็นอย่างดี

"ไอ้สวรรค์! ฉันไม่ยอมมีเรื่องบนถนน" เฟอรัรามีสงขาขึ้นนั่งขัดสมาธิบนโซฟา "ฉันไม่รู้ว่าจะอะไรคือการปกครองภายใต้ระบอบเดียวกันแต่ฉันเกลียดการถูกปกครอง!"

"ไม่หรอก" ฝ่าให้พูดเสียงนุ่มนวล "ซากาอิพูดถูก อย่าคิดมาก"

"ฝ่าให้ นี่ไม่ใช่เรื่องคิดมากหรือคิดน้อย..."

"วันนี้ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ก็ต้องไม่เป็นไร" เขาหันกลับมาและเดินไปที่โต๊ะ ก้มตัวลงจิ้มเมล่อนอีกชิ้น "ถ้าพวกเขาจะรายงานพวกคุณ วันนี้ก็พูดไปแล้ว"

เอ๊ะ!?—เฟอรัรามีสมองเขาอย่างประหลาดใจ

คำพูดนี้...มีเหตุผล

ทำไมผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตถึงไม่รายงานพวกเขาละ ทั้งที่เธอเป็นผู้มีพลังพิเศษ แถมยังไปถึงขั้นควบคุมพลังพิเศษตามต้องการไม่ได้!

"ฉันรู้สึกว่าเป็นไปได้..." เจียงอวี๋เงินตอบกลัๆ กลัๆ "ไม่ควรตระหนกอะไร กลัวก็แค่สิ่งที่คาดไม่ถึง..."

ฝ่าให้เดินอ้อมโต๊ะรับแขกมายืนมือให้เฟอรัรามีสควยท่าทางเหมือนเจ้าชายในเทพนิยายที่ขอเจ้าหญิงแต่งงาน เฟอรัรามีสไม่มีเรี่ยวแรงจะรับมือกับเขา เพราะหลงใหลในภาพลักษณ์เจ้าชายนี้แหละ

เธอค่อยๆ ยืนมือออกไปวางลงบนฝ่ามือเย็นเฉียบไร้อุณหภูมิข้าง

นั้น

"มีผมอยู่ยอมไม่เกิดข้อผิดพลาดอะไรทั้งนั้น" เขาก็มลงจับสร้อย
ข้อมือเงินของเธอ "คุณน่าจะรู้นะ"

พอเกิดอันตราย สร้อยข้อมือเงินส่งเสียงกรังกรังเมื่อไร ฝ่าให้จะ
มาหาเธอทันที

เธอรู้ดี เฟอรรามีสหน้าแดงขณะหลับตาและพยักหน้า รู้สึกสบายใจ
ขึ้นมาก เจียงอวี๋เดินมองภาพตรงหน้าอย่างเป็นห่วง ก่อนจะหันไปมอง
ซากากิ

พี่มาริไม่รู้สิหรือ...ว่าเฟอรรามีสพึ่งพาฝ่าให้มากเกินไปแล้ว!

ซากากิสายหน้าอย่างจนใจ ตอนนี้ในช่วงที่เฟอรรามีสอ่อนแอที่สุด
ตลอดสองเดือนที่เดินทางอยู่ในป่าต้องห้าม เธอยังฝันร้ายอยู่ตลอด การ
ตายของคนใกล้ชิดและการเผาทำลายเมืองอันหลินส่งผลกระทบต่อเธอ
มาก เธอพึ่งพาฝ่าให้มากที่สุด ตอนนี้เขาไม่อาจคิดหลักยึดของเธอออกไป
ยังไม่ถึงเวลา

อีกอย่าง การอาศัยอยู่ในเมืองหลวงตอนนี้ พวกเขาคงได้แต่พึ่ง
ฝ่าให้เท่านั้น!

"ฉันรู้สึกว่าคุณพวกนี้น่ากลัวกว่าผีสุรและปีศาจเสียอีก ตั้งแต่นี้ไป
พวกเราต้องระวังให้มาก เว้นแต่จะอยู่ในบ้าน" เจียงอวี๋เดินบิซชายเสื้อ
อย่างกังวลใจ "จะพูดหรือจะทำอะไรต้องคิดว่ามีคนจ้องพวกเราอยู่ตลอด"

"ต้องระวังการพูดจา อย่าพูดถึงเรื่องต้องห้ามเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็น
ป่าต้องห้าม เป้าหมายที่แท้จริงของพวกเรา หรือเรื่องในอดีตก็ห้ามพูด
เด็ดขาด" ซากากิสั่งการอย่างรวดเร็ว "ทุกคนต้องพูดให้ตรงกัน ว่าพวก
เรามาเป็นเพื่อนเฟอรร่าเพื่อขอพึ่งพิงญาติ แต่ก่อนในเมืองอันหลิน
ก็มีพวกผีสุร แຕ່อย่าพูดถึงสิ่งที่พวกเธอเคยรับมือ"

ขณะพูดประโยคสุดท้าย ซากากิหันมามองเฟอรรามีสเป็นพิเศษ

"รู้แล้วนะ หนูไม่พูดหรอก เรื่องพวกนั้นไม่น่าภาคภูมิใจซะหน่อย"
เฟอรรามีสยิ้มเย็น "ถ้ารู้แต่แรกว่าสุดท้ายจะเป็นแบบนี้ หนูจะไม่ลงมือ

ปราบภูตผีปีศาจพวกนั้นหรอก!"

"เฟอร์รา" ซากาอิเดินเข้ามาใกล้เธอด้วยความสงสาร "ประสบการณ์ในอดีตเป็นสิ่งที่หล่อหลอมเธอในวันนี้ พวกเราแก้ไขอดีตไม่ได้ ทำได้เพียงเผชิญหน้ากับอนาคต"

เฟอร์รามีส่ายหน้ามองซากาอิที่เธอเคารพรักมาตลอด น้ำตาไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ "หนูไม่รู้ หนูยังทำใจไม่ได้! หนูขอโทษ"

ซากาอิโอบไหล่เธอแรงๆ เฟอร์รามีสายแค่สับหค สิ่งที่ต้องแบกรับนั้นหนักหนาเกินไปจริงๆ

"เวลาจะทำให้ทุกอย่างเลือนรางไปเอง" น้ำเสียงอ่อนโยนดังมาจากปากของเด็กหนุ่มผมทองข้างหน้าต่าง เขาหยิบไวโอลินขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ "การเผชิญหน้ากับความจริงเป็นเรื่องช้าหรือเร็วเท่านั้น"

พอคันชักพาดลงไป เสียงไวโอลินก็ดังเป็นท่วงทำนองไพเราะ สอดรับกับเสียงเปียโนอย่างพอเหมาะพอดีไม่สะดุด ก่อเกิดเสียงอันเพราะฟังจากเครื่องดนตรีสองชนิด

ว่ากันว่า คนครีสามารถชำระล้างจิตวิญญาณได้ นี่อาจเป็นเรื่องจริง อย่างน้อยทุกครั้งที่เคยซาลหรือฝ่าให้บรรเลงดนตรี จิตใจของพวกเขา ก็สงบลงมาก

เจียงอวีเดินกับซากาอินั่งลงข้างเฟอร์รามิส ทุกคนนั่งบนโซฟา ฟังบทเพลงที่สะท้อนไปมาเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน

ฝ่าให้ยิ้มบางๆ—เกรงว่าคนที่แอบฟังอยู่ข้างนอกคงเสียเวลาเปล่าแล้ว!

ชีวิตนักเรียนเข้าที่เข้าทางเร็วกว่าที่คิดไว้ ภายในหนึ่งสัปดาห์
เฟอร์รามิสก็กลับมาเป็นปกติ เคยชินกับโรงเรียนใหม่และเพื่อนใหม่ ถึงอย่างไรพวกเขาก็ยังเป็นเด็กนักเรียน ฐานะนี่เหมาะสมกับพวกเขามากที่สุด

คนที่โคเคนแต่ไม่อยากเป็นจุดสนใจนั้นทำได้ยาก ฝ่าให้แน่และ

ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุด เขายังเหมือนแต่ก่อน ไม่ชอบสูงส่งกับใคร ไม่เข้าเรียนคาบฝึกวิชา ไม่คบหาสมาคมเพื่อน แต่แค่ใบหน้าคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่เชิง ได้ทำให้เขากลายเป็นศูนย์รวมสายตาของทุกคนไปแล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงว่าที่นี่เป็นเมืองหลวง ผู้หญิงที่อยากให้งานเนคลูกของเขามาเบียดเสียดเต็มหน้าบ้านทุกวัน!

ความอ่อนโยนของเจียงอวี่เดินเป็นที่สังเกตของเด็กหนุ่มไม่น้อย เธอคืบกับทุกคน แถมยังฉลาด แม้แต่คุณครูก็ยังชอบเธอมาก ไม่นานรอบกายเธอจึงถูกห้อมล้อมด้วยผู้ชายและผู้หญิง

ส่วนเฟอร์รามิสนั้น แกร่งปร่าสูงโปร่งกับใบหน้าสวยก็ยากที่คนอื่นจะละเลย แต่เทียบกับคนอื่นแล้วเธอก่อนข้างเงียบและไม่น่าเข้าใกล้เหมือนเจียงอวี่เดิน ขณะอยู่ท่ามกลางคนส่วนใหญ่ก็มักเกรงใจและมีการยatr รักษาระยะห่างกับคนอื่นไว้อย่างเข้มงวด

เพราะเธอไม่เชื่อใจใครอีกแล้ว!

ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนนักเรียนที่สนิทกันมาก หรือเพื่อนบ้านที่คุ้นเคยแค่ไหน ท่าทีตอนทุกคนรู้ว่าเธอเป็นผู้มีพลังจิตและอยากขับไล่เธอออกไปดูเหมือนว่าจะติดอยู่ในความทรงจำของเธอไปชั่วชีวิต

นอกจากเจียงอวี่เดิน พี่มาริ ฝ่าไห่ และสวี่เซียนแล้ว เธอจะไม่เชื่อใครอีก การไว้วางใจเป็นจุดเริ่มต้นของความเสียใจ มิตรภาพที่คิดว่าจริงแท้ยังสู้คำว่า 'ผู้มีพลังจิต' ไม่ได้

แต่การไม่ทำตัวเป็นจุดเด่นแบบนี้สร้างความอึดอัดบางอย่างให้เธอ

เฟอร์รามิสเงื้อมมือกลางมองขวดยที่คั่งอยู่ห่างออกไปหลายเมตร ในใจอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก เมื่อสะบัดสวี่ไค่ขวดย เธอก็กระตุกสวี่กลับ มา แล้วสะบัดไปอีกครั้ง คราวนี้หวดถูกไค่ตะ!

เฟอร์รามิสไม่ได้ผูกมัดทองไว้กับสวี่ และไม่ได้แสดงความสามารถในการใช้สวี่อย่างแม่นยำออกมา สมัยอยู่เมืองอันหลิน ความสามารถของเธอโคตรเด่นกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน บวกกับได้รับการชี้แนะจากฝ่าไห่ และมีประสบการณ์ในสนามต่อสู้จริง ทำให้ฝีมือของเธอพัฒนาเร็วจนน่า

ตกใจ แม้แต่พี่มารียังบอกว่า การเคลื่อนไหวและการตอบสนองของเธอ
แข็งแกร่งและรวดเร็วยิ่งกว่าเจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ บางคน

เด็กนักเรียนในวิทยาลัยที่เป็นแบบนี้โคเคนเกินไป เธอต้องปกปิด
ความสามารถ แต่นั่นก็ทำให้เธอไม่สามารถฝึกฝนทักษะได้อย่างเต็มที่ใน
คาบฝึกวิชาของแต่ละวัน

หันไปมองเจียงอวี๋เงิน แต่ก่อนเธอถนัดการใช้มีดบิน ตอนนี้ยังคง
ขว้างมีดบินอยู่ในสนามอย่างแม่นยำ แต่กลับเน้นการฝึกมีดสปาร์ต้าด้วย
เพราะเวลาเธอหาวคิ้วเกินพิกัดและขาดสติ จะมีเจียงอวี๋เงินอีกคน
ที่นิสัยเฉยๆโผล่ออกมา ฝ่าให้บอกว่านั้นเป็นหลักฐานว่า ในร่างเจียง-
อวี๋เงินมีวิญญาณของอีกคนสิงอยู่ วิญญาณนั้นเชี่ยวชาญการใช้มีด
สปาร์ต้า

เจียงอวี๋เงินแทบไม่เคยฝึกใช้มีดสปาร์ต้าเลย แม้จะมีทักษะพื้นฐาน
ในการใช้มีดและมีกำลังแขนดี แต่มีดบินกับมีดสปาร์ต้าเป็นคนละเรื่องกัน
ทุกครั้งที่ถูกสั่ง ปรินธันอันแน่วแน่ว่าจะอยู่เหนือกำลังกาย เมื่อเจียงอวี๋เงิน
ฟื้นขึ้นมา มักจะระบมไปทั้งตัว

เธอเริ่มฝึกมีดสปาร์ต้าก่อนเมืองอันหลินจะถูกทำลาย แต่ทั้งหมด
เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น เธอเองก็ไม่ลืมนึกว่าตัวเองต้องฝึกฝน ครั้งนี้พอ
ย้ายโรงเรียน เธอจึงเลือกชมรมมีดสปาร์ต้าอย่างไม่ลังเล

"เทียร์! นายมีวทำอะไรอยู่ ชักช้าอี้อาค!"

เสียงหัวเราะดังมาจากทางขวามือ เป็นพวกเงินเจียว เอริ และ
อาจื่อ การแกล้งเทียร์เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำแทบทุกวัน

"นายให้เขาซื้อเครื่องดื่มมากเกินไปแล้ว!" พวกเด็กหนุ่มเริ่มล้อมวง
เข้ามา "เทียร์เป็นผู้หญิงนะ ขนขวคนน้ำมากมายนั่นไม่ใช่หรอ!"

"ฉันกำลังฝึกฝนเขาค้างหาก เทียร์! เร็วแรงและความเร็วแบบนี้
ของนาย เจอฝีมือสู้เข้าจะเป็นยังไง!" เงินเจียวยิ้มพรางพุดหยอกล้อ

อย่าสนใจ—เฟอร์รามิสจคงจอกับการฝึกสับแต่ เธอต้องทำเป็น
มองไม่เห็นและไม่ได้ยิน นั่นเป็นเรื่องของเทียร์ ถ้าไม่สามารถตอบโต้ได้

ก็สมควรกลักรื้อถอนต่อไป!

เทียร์ชอบเครื่องคัมภีร์โศคนเข้ามา พวกเด็กหนุ่มลื้อมเข้ามาใกล้ เขามากยิ่งขึ้น เขามองคนที่ลื้อมตัวเองอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไม่รู้ว่าพวกนี้คิดจะทำอะไรอีก

"เครื่องคัม...เครื่องคัมมาแล้ว" เขาพูดอย่างขลาดกลัว

"คัม! ขอบใจนะ" เงินเจียหวมองเขา "เฮ้! เทียร์ นายฝึกกำลังแขนบ้างรึเปล่า คุณยสิ ถือเครื่องคัมไม่กี่ขวบ ก็ทำเหมือนเหนื่อยจะตายอยู่แล้ว"

ไม่กี่ขวบ?—เขาคนเดียวชอบเครื่องคัมตั้งสิบกว่าขวบ! นับคุณแล้ว เป็นน้ำหนักสิบกว่าชั่ง

"มา! มาเอาไปสิ"

เทียร์ยังคงก้มหน้า—จับแขนจัง!

พวกเด็กหนุ่มหัวเราะเยาะ พอเงินเจียหวนับตา ทุกคนต่างหยิบเครื่องคัมไปจากอกเขา แต่กลับไม่แยกย้ายกันไป ยังยืนล้อมเทียร์ไว้ แค่ออกลองไปและขยายวงให้กว้างขึ้นเท่านั้น

หลายคนซึ่งมองมาจากที่ไกลๆ อดนึกหน้าไม่ได้ "พวกเขาเอาอีกแล้ว! ทำไมถึงชอบแกล้งเทียร์กันนักนะ"

"เขาตัวเล็กและอ่อนแอเกินไป ฝึกวิชาที่ไม่เก่ง ตกเป็นเป้าหมายได้ง่าย!"

"ช่างเถอะ ทุกคนล้วนต้องฝึกฝนตั้งแต่เด็กจนโตทั้งนั้น เทียร์เป็นผู้ชายแต่กลับอ่อนแอขนาดนี้ ถูกแกล้งซะบ้างก็ดี ถ้าเขาเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือปีศาจได้ ไม่น่ว่าอาจต้องขอบใจเพื่อนๆ ที่แกล้งเขาแบบนี้!"

ให้มันจริงเถอะ! ถ้าอยากเอาชีวิตรอดจริงๆ ไม่ว่าใครก็อยากตั้งใจฝึกวิชามากกว่าถูกกลั่นแกล้งแบบนี้!

ฝ่าไอน้ำอยู่ริมสนามเหมือนเคย เขามักจะเตรียมเก้าอี้ร้อนกับร่มมาด้วยเสมอ และมักนั่งดูเหตุการณ์อย่างสบายใจ ไม่เห็นคาบฝึกวิชา และคุณครูทั้งหลายอยู่ในสายตา เขาไม่ชอบฝึกวิชา แถมยังพูดอย่าง

เกียจคร้านว่า ต่อให้ถูกมือสูรกินก็ไม่ใช่ไร ชีวิตมนุษย์เราสั้นจะตาย!

สั้นบ้างอะไรละ!—เฟอร์รามิสเห็นเขานอนอยู่ตรงนั้นแล้วชักหุซัดคา เขาเป็นเผ่าพันธุ์อมตะที่อยู่มาไม่รู้กี่พันปีแล้ว ผีสูรไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาเลย ยังจะพุดอย่างสบายใจแบบนี้อีก แปลกจัง ทั้งที่รู้ว่าเขาเป็นแบบนี้ แต่พอเธอฝึกฝนจนเหนือไหลโซม แล้วเห็นคนนั่งดูอย่างสบายใจอยู่ข้างๆ อย่างนี้ เธอก็จะโมโหโดยไม่มีสาเหตุ

ผู้ชายคนอื่นๆ ก็เป็นเหมือนกัน แต่น่าแปลกที่ไม่มีใครกล้าหาเรื่องเขา บางทีอาจเป็นเพราะมีครูประจำชั้นคอยหนุนหลัง แต่ฝ่าให้พยักหน้า คุซาคาเบะครูประจำชั้นห้องเก้าจะเผลอเข้าไปหาทันที ผู้หญิงคนอื่นๆ ก็เห็นเขาเป็นของล้ำค่าเช่นกัน

เธอก้าวไปข้างหน้า จับขาคีลัมระเนระนาดบนโต๊ะขึ้นมาทีละขาค สองตาจ้องเขาเขม็ง ฝ่าให้ส่งยิ้มกลับมาให้เธอ

โอโย! น่าเจ็บใจชะมัด!

"เทียร์!" เงินเจียหวาร้องเรียก แต่ทำให้เฟอร์รามิสหันหลังไปทางขวามือทันที

ในวงกลมใหญ่ที่ไกลออกไปยี่สิบเมตร เงินเจียหวาขว้างขวดเครื่องดื่มในมือไปที่เทียร์อย่างแรง เด็กหนุ่มตัวเล็กท่าทางอ่อนแอสะดุ้งและรีบรับไว้ เขาถอยหลังไปก้าวเล็กๆ

"ทุกคนผลัดกันขว้าง! เทียร์ ฉันทำแบบนี้เพื่อฝึกทักษะการตอบสนองของนายนะ!" เงินเจียหวาพูดยิ้มๆ "ห้ามให้หล่นแม้แต่ขวดเดียว!"

อะไรนะ!—เฟอร์รามิสกำแน่น ตรงนั้นอย่างน้อยก็มีตั้งสิบกว่าคน ทุกคนขว้างขวดน้ำใส่เขา ต่อให้เป็นเธอก็ยังไม่แน่ว่าจะรับได้ นี่เป็นการกลั่นแกล้งซักๆ คุณครูละ เฟอร์รามิสหันไปมองหาคุณครูทันที พวกเขาคุณครูยืนอยู่ข้างหลังไม่ไกลจากเงินเจียหวามากนัก แถมยังสำหรัามองมาทางนี้ เหมือนกำลังหัวเราะให้แก่อ่อนแอของเทียร์!

มันมากเกินไปแล้ว!—เฟอร์รามิสรู้สึกวาทะพุ่งขึ้นมา—แต่ว่า...

แต่ว่าเธอไม่ควรทำตัวเป็นจุดเด่น จะออกหน้าไม่ได้เด็ดขาด!

พื้นที่ฝึกวิชาของเจียงอวี่เฉินค่อนข้างไกลจากเฟอร์รามิส กระนั้นก็ยังได้ยินเสียงโหวกเหวก เพื่อนนักเรียนหลายคนมองมาทางนี้จากที่ไกลๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่กลับถูกคุณครูสั่งให้ฝึกวิชาต่อด้วยน้ำเสียงเข้มงวด เจียงอวี่เฉินเองก็กำลังประลองฝีมือกับนักเรียนอีกคน และคิดว่าอยู่ในสนามฝึกไม่น่าเกิดเรื่องหรือกั๊ก

ฝ่าให้อยู่กับเฟอร์รามิส ก็น่าจะไม่เป็นอะไรเช่นกัน

น้ำขวดที่สอง!—ดูเหมือนเริ่งใจกว้างไปที่หัวของเทียร์ แต่เขาจับไว้ได้ทัน จากนั้นขวดที่สาม อาจ็องใจกว้างออกไปตอนที่เขายังไม่ทันเก็บขวดน้ำในอ้อมแขนให้ดี โชคดีที่เทียร์จับไว้ได้อย่างราบรื่น แต่คนที่ขว้างขวดที่สี่และห้าจึงเผลอพร้อมกัน เจตนาไม่ให้เทียร์รับทัน เฟอร์รามิสเห็นคนที่หกเงื้อมมือแล้ว...

คนพวกนี้!—เธอก้าวออกไปและพุ่งไปที่วงล้อมทันที

ฝ่าให้เอียงศีรษะเล็กน้อยและขยับหนังสือไปทางขวานิดหน่อยเพื่อมองร่างที่พุ่งออกไป

ถ้ารู้แต่แรกว่าห้ามไม่ได้ เขาจะไม่เปลืองแรงเปล่า

ขวดน้ำสะท้อนแสงแดดกลางอากาศ เทียร์เงยหน้ามองขวดน้ำสองสามขวดที่พุ่งเข้ามาพร้อมกัน เขาทำอะไรไม่ถูก

วับ!—เส้นยาวพันขวดที่อยู่สูงที่สุด จากนั้นจึงมันให้ลอยไปปักอีกสองขวดออกไป!

เฉินเจียวหาหันไปมองแฉ่อย่างตกตะลึง และเห็นเฟอร์รามิสยืนอยู่ข้างหลังทุกคน!

"เฟอร์รามิส?" เขามองเธอ แต่มือของเธอยังไม่หยุด

"ชอบโยนขวดน้ำใช่ไหม" เฟอร์รามิสดึงแฉ่กลับมา ขวดน้ำกับแฉ่หมุนวนอยู่บนหัวเธอ ก่อนจะถูกเหวี่ยงไปที่เฉินเจียวอย่างรวดเร็ว!

"ว้าก!" เร็วแรงบวกความเร็ว ประกอบกับการเหวี่ยงของเฟอร์รามิส ทำให้แม้เฉินเจียวจะรับขวดน้ำไว้ได้ แต่มันก็หลุดมือไปกระแทก

หน้าอกเขาอย่างแรง เจ็บจนทรุดลงกับพื้น!

ขวับ!— แล่ถูกหวิดลงบนพื้นอย่างคล่องแคล่ว เสียงหวดดังสะท้อนอยู่ในสนามฝึก เพอร์รามิสเงยหน้ามองกลุ่มนักเรียนตรงหน้า

"มีเวลาแกลังคนอื่น ทำไมไม่เอาเวลาไปฝึกฝนตัวเอง แม้แต่ขวคนนี้ก็รับไม่ได้!" เธอยืนอยู่ที่เดิม แต่คุน้ำเกรงขามมาก "นายจะลองไปยืนตรงกลางคุใหม่ แล้วให้เพื่อนยี่สิบคนผลัดกันโยนขวคน้ำให้ คุชิวาจะรับได้หรือเปล่า"

เงินเจียหวลูบหน้าอกอย่างเหลือเชื่อขณะหมอบอยู่บนพื้น ร่างกายเขาซาไปครึ่งแถบ เมื่อก็คอนถูกกระแทกรู้สึกเหมือนกระดูกแทบหัก!

รอบค่านเจียบกริบ แม้แต่ครูสอนพลยังมองเพอร์รามิสตกค้าง เพอร์รามิสหันไปส่งสายตากับเทียร์ เขาเดินมาหาเธอในสภาพแขนแดงถลอก

"ไอ้ข้าลาค!" เอริมองแผ่นหลังเขาพลาจต่อว่าอย่างไม่พอใจ "คิดแต่หลบหลังผู้หญิง"

พริบตาเดียว เพอร์รามิสก็สะบัดแล้วออกไปอีกครั้ง ปลายแล้กริดเสื้อผ้าของเริจนขาด ทิ้งรอยเลือดซิบๆ ไว้บนหน้าท้องที่เต็มไปด้วยไขมันของเขา!

เพียะ!— แล่ที่ตัวคผ่านหน้าท้องของเริหวิดลงพื้นอีกครั้ง คราวนี้เสียงของแล่นากลัวกว่าเดิม

"ฮือ..." เอริตกใจจนเหงื่อเย็นไหลท่วมตัว รีบยกมือปิดหน้าท้อง รู้สึกว่าของเหลวร้อนๆ ไหลออกมา "ท้องฉัน! ท้องฉัน..."

พวกคุณครูก้าวเข้ามาดูอย่างร้อนใจ เพอร์รามิสเหลือคตาไม่สบอารมณ์ แค่ผลลลอนนิกหนอยก็ร้องชะคังลั่น คนพวกนี้ไม่เคยเจออุบัติเหตุจริงๆ แค่กรงเล็บของมือสุรก็เจาะเข้าไปถึงเนื้อและกระดูกแล้วไม่ทันจะได้ร้องค้วยซ้ำ

"ข้าลาคแค่ไหนก็คึกว่าพวกที่ซอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่านั่นแหละ" เพอร์รามิสแก่นเสียงเย็นชา เธอยื่นมือออกไป "นายไม่เป็นไรใช่ไหม แขน

ปากเจ็บหรือเปล่า"

เทียร์ส่ายหน้าอย่างหวาดกลัว และมองเธอด้วยแวตาสบายใจ
 "จะไปเอาน้ำแข็งประคบหรือกลับไปฝึกวิชาต่อกีแล้วแต่นาย ไป
 เถอะ อีกอย่าง...อย่าไปฟังคำสั่งพวกเขาอีก พวกเขาไม่ได้เป็นอะไรกับ
 นายซะหน่อย!" เฟอ์รามิสหันกลับไปอย่างไม่มีหระ

คุณครูตรวจสอบดูแล้วว่าแผลของเริเป็นแผลถลอกเท่านั้น ทุกคน
 จึงโล่งอก แต่ยั้งรู้สึกประหลาดใจในทักษะการใช้สัของเฟอ์รามิส

เทียร์พยักหน้าเจี๊ยบๆ เอ่ยขอบคุณเบาๆ แล้ววิ่งจากไป ดูเหมือน
 วิ่งห่างออกไปไกลเท่าไรยั้งดี

เริที่ได้รับบาดเจ็บมองหน้าท้องตัวเอง สองขาอ่อนยวบและคุกเข่า
 ลง เมื่อก็เขาคิดจริงๆ ว่าตัวเองท้องแตกไส้ทะลักแล้ว คิดไม่ถึงว่าจะแค่
 ถลอกเท่านั้น แต่...แต่ทำแบบนี้อันตรายเกินไปแล้ว! เฟอ์รามิสจูโจมเพื่อน
 นักเรียนด้วยกันได้ยั้ง!

"เธอทำเกินไปแล้วนะ!" เริคิดว่าพวกนี้น่าบนพันชันมาขว้างใส่
 เฟอ์รามิส

ดวงตาสีเขียวของผาให้จับจ้องขวดน้ำที่ลอยไปหาเฟอ์รามิสจาก
 ข้างหลัง เห็นเธอหมุนตัวอย่างคล่องแคล่ว แล้ถูกสะบัดไปกลางอากาศ
 แล้วหวดใส่ขวดน้ำจนแตกโพละเป็นสองส่วนอย่างรวคเร็ว

น้ำไหลลงมาตามศีรษะ แต่เธอไม่หลบเลีย้ง ปล่อยให้น้ำสาคใส่
 เธอหวดแล้กับพื้นอีกครั้งก่อนเก็บมันไว้ที่เดิม มือซ้ายปาดผมที่เปียกชื้น
 ขึ้นไป ตาจ้องมองเริอย่างไม่พอใจ

"เอาอีกสิ!"

ยะ...ยั้งจะเอาอีก?—ในสนามเจี๊ยบกิริบ ทักษะน่ากลัวจริงๆ
 สามารถคุมน้ำหนักมือให้สร้างแผลถลอกได้ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถ
 ฟาดขวดน้ำจนแตกได้ด้วย ยั้งไม่ต้องพูดถึงว่าเธอหันกลับมาในชั่วเสี้ยว
 วินาที การตอบสนองรวคเร็วและแม่นยำมาก!

น่ารำคาญ!—เฟอ์รามิสแค้นเสียงขณะหมุนตัว เธอเกลียดพวก

ที่ชอบใช้กำลังรังแกคนอื่นมากที่สุด เล่นสนุกก็ต้องมีขอบเขต หลายวันมานี้เธอทำเป็นมองไม่เห็นได้ แต่เหตุการณ์เมื่อที่สุดจะทนจริงๆ ไม่มีใครยอมรับการเล่นสนุกแบบนั้นได้หรอก!

"ว้าว! เฟอรรามิส" พอเธอหันกลับมา สมาชิกชมรมสแม็กก็รู้กันเข้าหา "ทำไมเธอร้ายกาจขนาดนี้ล่ะ! ทักษะการใช้สแม็กของเธอสุดยอดจริงๆ!"

"เมื่อไหร่ที่เธอหวนสแม็กไม่โดนขวิดเพราะงจใจไซ้ไหม แถมยังต้องระวังไม่ให้ขวิดแตกด้วย!"

"แต่ก่อนเธอเป็นหัวหน้าชมรมหรือเปล่า เธอฝึกใช้สแม็กมานานหรือยัง!"

เคียว...เคียวก่อน! สถานการณ์แบบนี้คุ้นเคยจัง ทำไมเธอถึงถูกรุมล้อมอีกแล้วล่ะ

อย่าทำตัวเป็นจุดเด่น เธอควรจะทำตัวเรียบง่ายเหมือนคนธรรมดาไม่ใช่หรือ

เฮ้อ!—เจียงอวี๋เงินถอนใจแรงๆ มองเฟอรรามิสที่ถูกกำแพงคนล้อมรอบไว้ ก่อนจะหันไปมองฝ่าให้ที่นอนอยู่บนเก้าอี้กันอย่างสบายใจ

"เธออยู่ตรงนี้ ทำไมถึงไม่ห้ามเฟอรรามิส" เจียงอวี๋เงินบ่น

"คุณว่าห้ามได้หรือเปล่าล่ะ เหตุการณ์หลายอย่างทำให้เธอเศร้าเสียใจ ผิดหวัง แต่นิสัยคนเกียวก" ฝ่าให้ตอบโดยไม่หันกลับมา "เธอคือเฟอรร่าผู้ร่อนแรง ลืมไปแล้วหรือ"

"เพราะจำได้นี่แหละ พวกเราถึงคอยกำชับเฟอรร่าอยู่ทุกวัน!" เจียงอวี๋เงินทำปากยื่น "คราวนี้ได้เรื่องละ กลายเป็นคนดังไปแล้ว"

"รศมีของเฟอรร่าปิดไม่มีหรอก" ตอนพูดคำนี้ ฝ่าให้ยิ้มกระหม่อม "ให้เธอทำตัวเรียบง่ายเป็นการทรมานเธอ"

"จะดีใจอะไรนักหนา!" เจียงอวี๋เงินมองอีกฝ่าอย่างสงสัย "ยิ่งพวกเราโคเคนก็ยิ่ง..." เธอหยุดพูดเพราะมีคนเดินเข้ามาใกล้

"แม้แต่หาวควิดทุกวันนี้ก็ไม่ต้องทำอย่างอื่นพอดี" ฝ่าให้หันมามอง

เธอในที่สุด "อย่าคุยอีกเลย ยังไม่รีบไปช่วยเพื่อนออกมาอีก!"

เจียงอวี่เงินอึ้ง มองไปทางเฟอร์รามิสอย่างตะลึงงัน "อ้อๆ! ได้!"

เจียงอวี่เงินรีบวิ่งไปหาเฟอร์รามิส คั่นกลุ่มคนออกไปและดึงเพื่อนออกมา โดยอ้างว่าจะไปซื้อน้ำอัดลม จินปล่อยยให้เฟอร์รามิสถูกล้อมไว้แบบนี้ เธอคงระเบิดออกมาเมื่อหมดความอดทน